

การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ
โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

สารนิพนธ์
ของ
อรุณรัศมี แก้วลอย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์

มิถุนายน 2555

การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ
โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

มิถุนายน 2555

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ
โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์

มิถุนายน 2555

อรุณรัศมี แก้วลอย. (2555). การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ
โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร.

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ
ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพศิลาและเพื่อศึกษาผลการออกเสียงพยัญชนะ
เสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนวัดเทพศิลา
กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ใน
การวิจัย คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การออกเสียงพยัญชนะ เสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ
และแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะ เสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ
ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ t - test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า ผลการทดสอบหลังเรียนโดย วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทาง
สรีรศาสตร์ สามารถพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพศิลาได้ดีกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ 0.05

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH FRICATIVE CONSONANT PRONUNCIATION
BY USING THE AUDIOLINGUAL METHOD AND ARTICULATORY PHONETICS

Presented in Partial fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University

June 2012

Arunrasmee Kaewloy. (2012). *The Development of English Fricative Consonant Pronunciation by Using the Audiolingual Method and Articulatory Phonetics*. Master's Project, M.A. (Educational Linguistics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assistant Professor Wannakarn Likitrattanaporn.

The purposes of this research were to develop English fricative consonant pronunciation and to study the effects of using the audiolingual method and articulatory phonetics on the English fricative consonant pronunciation of Prathomsuksa 5 students at Thepleela school.

The sample group was thirty-six Prathomsuksa 5/2 students in the second semester of the 2011 academic year. The instruments used in this study were 4 lesson plans and a pronunciation test. The data were statistically analyzed by percentage, mean, standard deviation and t-test for dependent samples.

The results showed that the post-test on English fricative consonant pronunciation by using the audiolingual method and articulatory phonetics were significantly higher than the pre-test ability at the 0.05 level.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ โดยวิธี
สอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ ของ อรุณรัศมี แก้วลอย ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์
การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ญาณิสา บุญชะยทัวิ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร. สุพัตรา ทองกัลยา)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(อาจารย์ ดร. วาณี อรรถนัสราธิต)

วันที่ 8 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2555

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์จากผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เกี่ยวข้องหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านด้วยความเคารพอย่างสูง ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ญาณิสสา บุรณะชัยทิว อาจารย์ ดร.สุพัตรา ทองกัลยา กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่ได้สละเวลาแสดงความคิดเห็น ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ และให้การช่วยเหลือจนกระทั่งการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงด้วยดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์นิโคล ลาสซัส ที่ช่วยเป็นแบบเสียงการออกเสียงของเจ้าของภาษา

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ โรงเรียน วัดเทพศิลาที่ อนุญาตให้ทำการวิจัย ขอขอบพระคุณ อาจารย์หมวดวิชาภาษาอังกฤษ และอาจารย์สายชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ให้ความช่วยเหลือ และช่วยอำนวยความสะดวกในการวิจัย ขอขอบพระคุณอาจารย์เฟรดเดอริค ซี แอคทิน ที่เสียสละเวลา กรุณาเป็นผู้ประเมินการออกเสียงของนักเรียน และ ขอขอบพระคุณอาจารย์ พจนา เคลื่อนไธสง ที่เสียสละเวลากรุณาเป็นผู้ ช่วยสอนและเป็นผู้ประเมินการออกเสียงของนักเรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนวัดเทพศิลา ที่ให้ความร่วมมือในการฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา และน้องชายที่ได้ให้กำลังใจ ให้การสนับสนุน ส่งเสริม ด้วยความรักและห่วงใยที่ดีเสมอมา ขอขอบคุณ พี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ และเพื่อนๆ ชาวภาษาศาสตร์ร่วมเป็นกำลังใจจนทำการวิจัยสำเร็จ

คุณค่าอันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่พระคุณบิดา มารดา และขอแสดงความระลึกถึงพระคุณครู อาจารย์ทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ วางรากฐานการศึกษาแก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในการศึกษา

อรุณรัศมี แก้วลอย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	3
ความสำคัญในการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
สมมุติฐานของการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกับภาษาไทย.....	6
การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา.....	6
การเปรียบเทียบพยัญชนะเสียงเสียดแทรกระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย... สรีรศาสตร์.....	7
ความหมายของสรีรศาสตร์.....	10
การออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ.....	11
ตำแหน่งที่เกิดเสียง.....	12
ลักษณะการออกเสียง.....	13
การสั้นหรือไม่สั้นของเส้นเสียง.....	14
วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูด.....	15
คู่เทียบเสียง.....	15
ทังทวิสเตอร์.....	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	21
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	21
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	22
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย.....	22

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
ขั้นตอนการดำเนินงานและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	24
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	24
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	30
สรุปผลและอภิปรายผล.....	31
ข้อเสนอแนะ.....	34
บรรณานุกรม.....	36
ภาคผนวก.....	40
ภาคผนวก ก.....	41
ภาคผนวก ข.....	79
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	82

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตารางการเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย.....	8
2 การเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษหน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการ ทางสรีรศาสตร์.....	27
3 การเปรียบเทียบผลการสอนการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูด และหลักการทางสรีรศาสตร์.....	29

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ภาพ FAN.....	48
2 ภาพ VAN.....	49
3 ภาพ SAFE.....	50
4 ภาพ SAVE.....	51
5 ภาพ TIN.....	57
6 ภาพ THIN.....	58
7 ภาพ BAT.....	59
8 ภาพ BATH.....	60
9 ภาพ SUE.....	66
10 ภาพ ZOO.....	67
11 ภาพ BUS.....	68
12 ภาพ BUZZ.....	69
13 ภาพ SHIP.....	75
14 ภาพ CHIP.....	76
15 ภาพ WASH.....	77
16 ภาพ WATCH.....	78

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กล่าวถึงกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศว่ามุ่งหวังให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม สามารถ ค้นคว้ารวบรวมคำศัพท์จากแหล่งการเรียนรู้และนำเสนอด้วยการเขียนหรือการพูดที่ออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ได้ อย่างถูกต้อง บำรุง ไตรรัตน์ (2540) กล่าวว่า การเรียนภาษาต่างประเทศนั้นการรู้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคยังคงไม่เพียงพอ ถ้าผู้เรียนยังไม่สามารถนำคำเหล่านั้นมาผูกเป็นประโยคแล้วเปล่งเสียงออกมาเป็นเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วเข้าใจได้ ก็ยังไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ โดยเฉพาะคำภาษาอังกฤษถ้าออกเสียงไม่ถูกต้องแล้วเจ้าของภาษาจะไม่สามารถฟังเข้าใจหรือเข้าใจคลาดเคลื่อนได้ การออกเสียงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญ เพราะถ้าผู้เรียนออกเสียงไม่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มแรกแล้วก็ยากที่จะแก้ไขให้ถูกต้องได้ ฟรีส (Fries, 1970) กล่าวว่าในการเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่ง ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้การออกเสียงในภาษาที่เรียนได้อย่างถูกต้องก่อนเป็นอันดับแรก

ในการเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและภาษาไทย เพื่อทำนายปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนคนไทย วิทยา นาทอง (2549) ได้ให้แนวทางไว้ว่าหน่วยเสียงที่มักเกิดปัญหาสำหรับคนไทยคือพยัญชนะเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดจากลมเสียดสีกับฐานกรรณภายในช่องปาก ในภาษาอังกฤษมี 9 หน่วยเสียง คือ /f, v, θ, ð, s, z, ʃ, ʒ, h/ ส่วนภาษาไทยมี 3 หน่วยเสียง คือ /f, s, h/ สิ่งหนึ่งที่ละเลยไม่ได้ ในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ ที่ไม่ได้มีในภาษาไทยและเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ คือ หน่วยเสียง /v, θ, ð, z, ʃ, ʒ/

ปัญหาสำหรับคนไทยเมื่อเรียนเสียงเสียดแทรกในภาษาอังกฤษ ในพยัญชนะต้นคำอาจนะเสียงในภาษาไทยที่ใกล้เคียงมาแทน เช่น ในคำ van /væn/ ออกเสียงเป็น *[wæn] คือนำเสียง /w/ แทน /v/ การออกเสียงคำภาษาอังกฤษ That /ðæt/ คนไทยมักจะออกเสียงเป็น *[dæt] การที่คนไทยไม่สามารถออกเสียง /ð/ ในคำภาษาอังกฤษ That ได้เนื่องจาก /ð/ เป็นเสียงก้อง ประเภทเสียงเสียดแทรกในตำแหน่งเสียงระหว่างฟัน (Voiced Interdental Fricative) ที่ไม่มีในระบบหน่วย

* คำที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง

เสียงพยัญชนะภาษาไทย คนไทยส่วนใหญ่จึงใช้เสียง /d/ ในภาษาไทยที่ใกล้เคียงกับเสียง /ð/ มาแทน ดังนั้นคนไทยจึงออกเสียง That เป็น *[dæt¹] แทนการออกเสียง [ðæt] ที่เป็นการออกเสียงที่ถูกต้อง (จรัลวิไล จรูญโรจน์. 2552) สำหรับเสียงพยัญชนะท้ายพบว่ามักมีแนวโน้มในการเกิดปัญหา มากกว่าเสียงพยัญชนะต้นคำเพราะเสียงเสียดแทรกไม่เกิดในระบบเสียงพยัญชนะท้ายหรือเสียงสะกดภาษาไทย คนไทยจึงมักนำเสียงอุบ (unreleased) /p¹/ หรือ /t¹/ ที่มีในระบบมาตราตัวสะกดไทย มาแทน เช่น ในคำ have /hæv/ ออกเสียงเป็น *[hæp¹] เป็นต้น อย่างไรก็ตามคนไทยไม่มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษหน่วยเสียง /f, s, h/ ตำแหน่งต้นคำ เนื่องจากหน่วยเสียงเหล่านี้มีในระบบเสียงภาษาไทย เช่น fun ออกเสียงเท่ากับ ฟัน sun ออกเสียงเท่ากับ ซัน hot ออกเสียงเท่ากับ ฮ็อต แต่หน่วยเสียงเหล่านี้มักมีปัญหาเมื่อปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ เช่น life tennis แต่หน่วยเสียง /h/ ไม่เป็นปัญหาเพราะในภาษาอังกฤษไม่มีหน่วยเสียงนี้ในตำแหน่งท้ายคำ

ศศิธร แสงธนู และคิด พงศทัต (2521) ได้กล่าวถึงหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ได้แก่ หน่วยเสียง /v, ʒ, θ, ð, ʃ, z/ อิทธิพิศ ภาพรผาด (2538) ได้ทำการศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในชุมชนที่พูดภาษาไทยเขมร จังหวัดสุรินทร์ พบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะ เสียงเสียดแทรก ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงที่อยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่หน่วยเสียง /v, θ, ð, z, ʃ, ʒ, z/ สอดคล้องกับ อรพิน พจนานนท์ และคณะ (2537) ได้ทำการศึกษาหน่วยเสียง พยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของเด็กระดับประถมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาและออกเสียงไม่ชัดส่วนมาก ได้แก่ หน่วยเสียง /ʒ, θ, v, ð, ʃ, z/ หน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงดังกล่าวนี้เป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย

อย่างไรก็ตามในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษาเพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษต้นคำและท้ายคำ ได้แก่ หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ เนื่องจากในหนังสือแบบเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่นำมาหาหน่วยเสียงเสียดแทรกเพื่อทำงานวิจัยนั้นหน่วยเสียง /ð/ ปรากฏในคำศัพท์น้อยมากประมาณ 9 คำและหน่วยเสียง /ʒ/ ไม่มีคำศัพท์ที่ปรากฏหน่วยเสียงนี้ ทั้งตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ทำการเก็บข้อมูลหน่วยเสียง ดังกล่าว ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้วิธี สอนภาษาแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method) ที่เน้นฝึกการฟัง การพูด โดยใช้เทคนิคการฝึกซ้ำๆ (Drills) โดยใช้กิจกรรมวิธีคู่เทียบเสียงและกิจกรรมทวงทวิสเตอร์เพื่อฝึกการออกเสียง และจากการศึกษาของ จิระประภา บุญพรหม (2551) ได้พัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาฝรั่งเศสของนักศึกษาไทยโดยใช้กลยุทธ์สรีรศาสตร์ด้วย วิธีการเทียบเสียงต่างในภาษาเดียวกัน เพื่อให้ นักศึกษาได้ย่นถึงความแตกต่างของหน่วยเสียงที่เป็นปัญหากับคู่ที่ใช้เทียบเสียงได้อย่างชัดเจน

* คำที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง

พัชรี พลาวงศ์ (2548) กล่าวถึงวิธีการสอนออกเสียงแบบทังทวิสเตอร์ (Tongue Twister) ว่าเป็นวลี หรือประโยคที่เน้นเรื่องการเล่นเสียงประเภทของคำ การสัมผัสอักษร การใช้ทังทวิสเตอร์ เป็นการฝึกคำที่มีปัญหาในการออกเสียงคำที่ยากต่อการออกเสียงให้รวดเร็วและถูกต้อง ซึ่งทุกคำ เริ่มต้นด้วยเสียงหรือตัวอักษรเดียวกันจุดมุ่งหมายคือ การพูดคำที่ออกเสียงยากให้รวดเร็วและถูกต้อง โดยไม่มีข้อผิดพลาด ดังนั้นผู้เรียนภาษาอังกฤษควรจะใช้ทังทวิสเตอร์ในการฝึกการออกเสียง

นอกจากนี้ยังมีผู้เชี่ยวชาญเรื่องระบบเสียงกล่าวว่า การฝึกออกเสียงให้ได้ดีนั้น ผู้เรียนควรจะ รู้ว่าการออกเสียงแต่ละหน่วยเสียงนั้นใช้อวัยวะส่วนไหน เช่น ริมฝีปาก ฟัน ลิ้น และการเคลื่อนไหว ของลิ้นในการออกเสียง การรู้ตำแหน่งฐานกรณ์จะทำให้ออกเสียงได้ถูกต้องและช่วยแก้ปัญหา การออกเสียง ยกตัวอย่างเช่นการออกเสียง พยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ เกิดจากการที่ ฐานกรณ์ริมฝีปากกับฟันบน ลิ้นระหว่างฟัน ปุ่มเหงือก และหลังปุ่มเหงือก อยู่ชิดกันมาก กระแสลม จากปอดผ่านออกไม่สะดวกต้องเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ออกมาทางปากทำให้เกิดเสียงพยัญชนะ เสียดแทรก การฝึกออกเสียงด้วยหลักการทางสรีรศาสตร์จะช่วยให้สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

ปัญหาการออกเสียงของนักเรียนไทยและแนวทางการสอนการออกเสียงพยัญชนะ ภาษาอังกฤษข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพศิลา กรุงเทพมหานคร โดยวิธีการสอนภาษาแบบฟัง-พูด ด้วยกิจกรรมคู่เทียบเสียง กิจกรรมทังทวิสเตอร์ และหลักการทางสรีรศาสตร์

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพศิลา
2. เพื่อศึกษาผลการสอนการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ โดยวิธี สอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

ความสำคัญของการวิจัย

1. นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ
2. ผลการสอนการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนภาษา แบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
3. ครูทราบแนวทางและกิจกรรมในการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบทดลองกับผู้เข้าร่วมการทดลองกลุ่มเดียว (One Group Pretest-Posttest Design – O X O) โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูด และหลักการทางสรีรศาสตร์เป็นตัวแปรต้น (X-Treatment) แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนและหลังเป็นตัวแปรตาม (O-Observation) โดยกำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพลีลา กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนวัดเทพลีลา กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 2 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2554 จำนวน 36 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **หน่วยเสียง พยัญชนะเสียดแทรกภาษาอังกฤษ** หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เกิดจากการที่ฐานกรณ์อยู่ชิดกันมาก กระแสลมจากปอดผ่านออกไม่สะดวก ต้องเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ออกมาทางปาก หน่วยเสียงเสียดแทรกในงานวิจัยนี้ได้แก่ หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/
2. **คู่เทียบเสียง** หมายถึง คู่ของคำหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ คู่หน่วยเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง-ก้อง ได้แก่ /f,v/ และ /s,z/ คู่หน่วยเสียงกักกับเสียงเสียดแทรก ได้แก่ /t,θ/ และ คู่หน่วยเสียงเสียดแทรกกับเสียงกักเสียดแทรก ได้แก่ /ʃ,tʃ/
3. **ทังทวิสเตอร์** หมายถึง ประโยคที่ประกอบด้วยคำต่างๆ ที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรกภาษาอังกฤษ เป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน การพูดต้องออกเสียงให้เร็วและถูกต้อง
4. **สรีรศาสตร์** หมายถึง วิธีการเปล่งเสียงโดยอาศัยฐานกรณ์ที่ใช้ในการออกเสียง อวัยวะสำคัญๆ ที่เป็นฐานกรณ์ที่ใช้ในการออกเสียง ได้แก่ ริมฝีปาก ฟัน ลิ้น การเคลื่อนไหวของลิ้น และการสั้นหรือไม่สั้นของเส้นเสียง

5. **นักเรียน** หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพศิลา กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม กรุงเทพมหานคร เขต 2 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2554

สมมุติฐานของการวิจัย

หลังการสอนการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ นักเรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากกว่าก่อนการฝึก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อได้ดังนี้ คือ

1. การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกับภาษาไทย
 - 1.1 การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา
 - 1.2 การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย
2. สรีรศาสตร์
 - 2.1 ความหมายของสรีรศาสตร์
 - 2.2 การออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ
 - 2.3 ตำแหน่งที่เกิดเสียง
 - 2.4 ลักษณะการออกเสียง
 - 2.5 การสั้นหรือไม่สั้นของเส้นเสียง
3. วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูด
 - 3.1 คู่เทียบเสียง
 - 3.2 ทังทวิสเตอร์
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

1.1 การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis / CA)

สุจินี สุขตระกุล (2526) กล่าวว่า การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ประยุกต์และเป็นพื้นฐานของวิชาภาษาศาสตร์ทั่วไป ซึ่งเป็นการหาความแตกต่างระหว่างสองภาษาหรือมากกว่านั้น แต่ส่วนมากเป็นการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระหว่างสองภาษามากกว่า โดยนักภาษาศาสตร์โครงสร้างเป็นผู้นำกลวิธีเปรียบเทียบภาษานี้มาเป็นเครื่องช่วยผู้สอนภาษาในด้านการชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดในการเรียนภาษา การวิเคราะห์เปรียบเทียบสามารถทำได้ตั้งแต่เรื่องระบบเสียง ระบบคำ ระบบประโยค วัฒนธรรมทางด้านภาษา รวมทั้งมโนทัศน์ระหว่างภาษาที่เปรียบเทียบนั้นเพื่อนำลักษณะแตกต่างที่ได้จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบมาปรับปรุงและช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ที่กำลังศึกษาภาษาต่างประเทศ

นั้นๆ รู้จักวิธีการแทนที่ภาษา (Transfer) ได้ถูกต้องและช่วยลดการแทรกแซง (Interference) ของภาษาที่ 1 เข้าสู่ภาษาที่ 2 ซึ่งมักพบในการเรียนเรื่องเสียง หรือปัญหาที่จะเกิดขึ้นตามลักษณะซับซ้อนภายใน ระบบของภาษาเอง (Intralingual) หรือเกิดจากกระบวนการพัฒนา (Development) ของผู้เรียนเอง ซึ่งปัญหาส่วนนี้มักเกิดในการเรียนเรื่องระบบไวยากรณ์และศัพท์เท่านั้น

วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร (2553) ได้กล่าวถึงความหมายของการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาไว้ว่า เป็นการวิเคราะห์ภาษาตั้งแต่สองภาษาขึ้นไปเพื่อหาความคล้ายคลึงและความแตกต่างที่สำคัญในระบบต่างๆ ของภาษาโดยใช้ข้อมูลภาษาตามความเป็นจริงทั้งทางด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบประโยค การวิเคราะห์และเปรียบเทียบระหว่างภาษาทำให้เห็นความคล้ายคลึงและความแตกต่างในระบบต่างๆ ระหว่างภาษา ซึ่งความแตกต่างระหว่างภาษานี้สามารถทำนายส่วนของภาษาที่น่าจะเป็นปัญหาในการเรียนภาษาให้แก่ผู้เรียนภาษาที่สองโดยเน้นถึงอิทธิพลของภาษาแม่ และการนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาที่สอง ผู้สอนภาษาจะได้นำส่วนของภาษาที่น่าจะเป็นปัญหามาให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนเพื่อแก้ปัญหา เช่น การฝึกออกเสียงโดยเฉพาะหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาของผู้เรียน นอกจากนี้เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2528) กล่าวถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาว่ามีส่วนสำคัญที่ช่วยในการสอนภาษาให้เป็นไปตามเป้าหมาย ผู้สอนสามารถวิเคราะห์ข้อแตกต่างระหว่างภาษาที่น่าจะเป็นปัญหาในการเรียนภาษาของผู้เรียน ผู้สอนสามารถประเมินเนื้อหาและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษา และจัดกิจกรรมการสอนภาษาให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในการสอนภาษา

การวิเคราะห์ภาษาเป็นการวิเคราะห์ภาษาทั้งทางด้านระบบเสียง ระบบคำ และระบบประโยค ตั้งแต่สองภาษาขึ้นไปเพื่อหาความคล้ายคลึงและความแตกต่าง ซึ่งความแตกต่างระหว่างภาษานี้ที่น่าจะเป็นปัญหาในการเรียนภาษาที่ผู้สอนภาษาจะได้นำส่วนของภาษาที่น่าจะเป็นปัญหามาให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนเพื่อแก้ปัญหา

1.2 การเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

นักเรียนไทยเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยทำให้เกิดปัญหาในการเรียนภาษา แนวทางในการสอนภาษาควรเริ่มสอนจากส่วนที่เล็กที่สุดของภาษาคือหน่วยเสียง การเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและภาษาไทย วิทยา นาทอง (2549) ได้ให้แนวทางไว้ว่าหน่วยเสียงที่มักเกิดปัญหาสำหรับคนไทยคือพยัญชนะเสียงเสียดแทรกเป็นเสียงที่เกิดจากลมเสียดสีกับฐานกรณ์ภายในช่องปาก ในภาษาอังกฤษมี 9 หน่วยเสียง

ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร (2552) วิทยา นาทอง (2549) และ พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2539) ได้อธิบายตำแหน่งที่เกิดเสียง ลักษณะการออกเสียง การสั้นหรือไม่สั้นของเส้นเสียง และปัญหาการออกเสียงเสียดแทรกของนักเรียนไทย ดังนี้

เสียงพยัญชนะ /f/ ในภาษาอังกฤษ ริมฝีปากล่างสัมผัสกับขอบฟันบน กระแสลมจากปอดเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างริมฝีปากล่างและฟันบน เส้นเสียงไม่สั่น เสียงพยัญชนะ /f/ เสียงพยัญชนะ /f/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ หรือกลางคำ ทั้งที่นำหน้าพยางค์ที่เน้นและไม่เน้น จึงไม่มีปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย แต่คนไทยมักมีปัญหาเมื่อออกเสียง f ในตำแหน่งท้ายคำ เนื่องจากเสียงพยัญชนะ /f/ ไม่เกิดในตำแหน่งท้ายคำในภาษาไทย คนไทยจึงมักออกเสียงเป็นเสียงอุบ (unreleased) เมื่อปรากฏในตำแหน่งท้ายคำในภาษาไทยที่ออกเสียงคล้ายกันมาแทน เช่น ในคำ *leaf* /li:f/ เป็น *[li:b] เป็นต้น

เสียงพยัญชนะ /v/ ในภาษาอังกฤษ ริมฝีปากล่างสัมผัสกับขอบฟันบน กระแสลมจากปอดเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างริมฝีปากล่างและฟันบน เส้นเสียงสั่น เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยจึงเป็นเสียงที่มีปัญหาสำหรับคนไทย คนไทยจึงมักออกเสียง /v/ ด้วยเสียงในภาษาไทยที่ใกล้เคียง เช่น ในคำ *van* /væn/ คนไทยมักออกเสียง แวน *[wæn] และในตำแหน่งท้ายคำ คนไทยมักออกเสียงเป็นเสียงอุบ (unreleased) เช่น ในคำ *live* /lrv/ คนไทยมักออกเสียง *[lib] เป็นการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องซึ่งนับว่าเป็นปัญหามาก

เสียงพยัญชนะ /θ/ ในภาษาอังกฤษ ปลายลิ้นอยู่กับขอบฟันบน กระแสลมจากปอดเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างลิ้นกับฟันบน เส้นเสียงไม่สั่น เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย คนไทยจึงมักใช้เสียงในภาษาไทยที่ใกล้เคียงแทน เช่น ในคำ *thin* /θɪn/ คนไทยมักออกเสียงเป็น *[tɪn/ หรือ *[sɪn/ ในตำแหน่งท้ายคำจะกลายเป็นเสียงอุบ (unreleased) เช่น ในคำ *math* /mæθ/ คนไทยมักออกเสียง *[mæd] เป็นต้น

เสียงพยัญชนะ /ð/ ในภาษาอังกฤษ ปลายลิ้นอยู่กับขอบฟันบน กระแสลมจากปอดเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างลิ้นกับฟันบน เส้นเสียงสั่น เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย คนไทยจึงมักใช้เสียงในภาษาไทยที่ใกล้เคียงแทน เช่น ในคำ *than* คนไทยมักออกเสียงเป็น *[dæn] ซึ่งการออกเสียงที่ถูกต้องคือ /ðæn / หรือ ในคำ *with* คนไทยมักออกเสียงเป็น *[wid] ซึ่งการออกเสียงที่ถูกต้องคือ /wɪð/

เสียงพยัญชนะ /s/ ในภาษาอังกฤษ ปลายลิ้นเคลื่อนเข้าไปใกล้ปุ่มเหงือก กระแสลมจากปอดเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างลิ้นกับปุ่มเหงือก เส้นเสียงไม่สั่น เสียงพยัญชนะ /s/ ที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ หรือกลางคำ ทั้งที่นำหน้าพยางค์ที่เน้นและไม่เน้น จึงไม่มีปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย แต่คนไทยมักมีปัญหาเมื่อออกเสียง s ในตำแหน่งท้ายคำ เนื่องจากเสียงพยัญชนะ /s/

* คำที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง

ไม่เกิดในตำแหน่งท้ายคำในภาษาไทย คนไทยจึงมักนำเสียงที่เป็นเสียงอุบ (unreleased) ที่ออกเสียงคล้ายกันมาแทนเมื่อปรากฏในตำแหน่งท้ายคำในภาษาไทย เช่น ในคำ *kiss* /kɪs/ คนไทยมักออกเสียงเป็น *[kɪd] ซึ่งเป็นกรออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง คนฟังอาจเข้าใจผิดว่าออกเสียงเป็นคำว่า *kid* /kɪd/ ได้ เป็นต้น

เสียงพยัญชนะ /z/ ในภาษาอังกฤษ ปลายลิ้นเคลื่อนเข้าไปใกล้ปุ่มเหงือก กระแสลมจากปอดเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างลิ้นกับปุ่มเหงือก เส้นเสียงสั่น เสียงพยัญชนะ /z/ เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย คนไทยจึงมักออกเสียงเช่นเดียวกับเสียง s

เสียงพยัญชนะ /ʃ/ ในภาษาอังกฤษ ลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นไปใกล้เพดานแข็งบริเวณหลังปุ่มเหงือก ริมฝีปากห่อและยื่นเล็กน้อย กระแสลมจากปอดเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ในปากออกมา เส้นเสียงไม่สั่น เสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย เช่น ในตำแหน่งต้นคำ ในคำ *shall* /ʃəl/ คนไทยมักออกเสียงเป็น *[chæw] หรือในตำแหน่งท้ายคำ ในคำ *ruche* /ru:ʃ/ คนไทยมักออกเสียงเป็น *[ru:d] เป็นเสียงอุบ(unreleased) เป็นต้น

เสียงพยัญชนะ /ʒ/ ในภาษาอังกฤษ ลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นไปใกล้เพดานแข็งบริเวณหลังปุ่มเหงือก ริมฝีปากห่อและยื่นเล็กน้อย กระแสลมจากปอดเสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ในปากออกมา เส้นเสียงสั่น เสียงพยัญชนะ /ʒ/ ในภาษาอังกฤษนี้มักเกิดในตำแหน่งกลางคำหรือระหว่างสระ เช่น ในคำ *méasrure* /mézə/, *divísiɔn* /díviʒn/ ในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำมักเป็นคำยืมจากภาษาฝรั่งเศส เช่น ในคำ *génére* /ʒánrə/, *beige* /beʒ/ เสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย คนไทยจึงมักออกเสียงเช่นเดียวกับเสียง /ʃ/

เสียงพยัญชนะ /h/ ในภาษาอังกฤษ เป็นเสียงที่กระแสลมจากปอดเสียดแทรกผ่านช่องระหว่างเส้นเสียงขึ้นมาโดยเส้นเสียงไม่สั่น เสียงพยัญชนะ /h/ มีในภาษาไทย จึงไม่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยในการออกเสียงนี้

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่าสาเหตุของปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษของนักเรียนคนไทยเกิดจากการที่นักเรียนนำเสียงที่ใกล้เคียงและมีอยู่ในระบบเสียงภาษาไทยมาแทน ส่วนเสียงพยัญชนะสะกดในระบบเสียงภาษาไทยไม่มีเสียงเสียดแทรก นักเรียนนำเสียงอุบที่มีอยู่ในมาตราตัวสะกดในระบบเสียงภาษาไทยมาแทน

2. สรีรศาสตร์

2.1 ความหมายของสรีรศาสตร์

กาญจนา นาคสกุล (2541) ให้ความหมายว่า สรีรศาสตร์ หมายถึง การเรียนรู้เรื่องเสียงพูดในภาษาหนึ่งๆ ที่มีเสียงแตกต่างกันไป แต่ละเสียงมีลักษณะการออกเสียงและตำแหน่งที่เกิด

* คำที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง

เสียงต่างกัน พิณฑิพย์ ทวยเจริญ (2539) กล่าวถึง สรีรศาสตร์ว่าเป็นการศึกษากลไกกระแสลมที่ใช้ในการเปล่งเสียงพูด อวัยวะต่างๆ ที่ใช้ในการพูด กระบวนการออกเสียง กระบวนการเปล่งเสียง ตลอดจนเสียงประเภทต่างๆ ที่เกิดจากอวัยวะที่ใช้ในการพูด

จรัลวิไล จรุงญโรจน์ (2552) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการประยุกต์ใช้ความรู้ทาง สรีรศาสตร์ในการออกเสียง ต้องใช้อวัยวะส่วนใดในการออกเสียงอย่างไร เมื่อผู้เรียนภาษาออกเสียง ผิดเราสามารถบอกเขาได้ว่าเขาควรบังคับอวัยวะในช่องปากของเขาอย่างไรจึงจะได้เสียงที่ถูกต้อง จิระประภา บุญพรหม (2551) กล่าวว่า การให้ความสำคัญกับวิธีการออกเสียงตามหลักสรีรศาสตร์ หากผู้พูดใช้อวัยวะในการออกเสียงถูกต้องตามตำแหน่งฐานกรณ์ที่ใช้ในการออกเสียง เปิดช่องลม ในระดับที่กำหนด จะสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง เรนาร์ด (Renard. 1971) และลีออน (Léon. 1969) กล่าวว่าหลักการทางสรีรศาสตร์เน้นวิธีการใช้อวัยวะในการเปล่งเสียง มุ่งสอนเสียงในระดับหน่วย เสียง เป็นประโยชน์ ต่อครูผู้สอนภาษาในการแก้ปัญหาการออกเสียงที่มีประสิทธิภาพและได้ผลอย่างรวดเร็ว

2.2 การออกเสียงเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ

ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร (2552) และ พิณฑิพย์ ทวยเจริญ (2539) ได้กล่าวว่าเสียง พยัญชนะ (Consonant Sounds) คือ เสียงที่เปล่งออกมาโดยอาศัยอวัยวะภายในปาก 1 คู่ โดยประสานกับกระแสลมออกจากปอด เช่น ริมฝีปากบนกับริมฝีปากล่าง ปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก เป็นต้น อวัยวะเหล่านี้เรียกว่า ฐานกรณ์ “ฐาน” คือ อวัยวะส่วนที่ไม่เคลื่อนที่ทำหน้าที่เป็นจุดที่เกิดเสียง ส่วน “กรณ์” คือ อวัยวะส่วนที่เคลื่อนไหวได้จะทำหน้าที่เคลื่อนไปยังฐานหรือเป็นอวัยวะที่เคลื่อนไปหาจุด ที่เกิดเสียง ซึ่งลักษณะการออกเสียงเริ่มจากกระแสลมออกจากปอดขึ้นมาทางหลอดลม ผ่านกล่อง เสียง ซึ่งในกล่องเสียงมีเส้นเสียงเป็นเส้นเอ็นบางๆ ยึดหยุ่นได้ 2 เส้นที่สามารถเคลื่อนมาชิดติดกันหรือยืด ห่างออกจากกันได้ เมื่อลมผ่านเส้นเสียงออกมาสู่ช่องคอแล้วกระแสนั้นสามารถเคลื่อนต่อไปได้ อีก 2 ช่องทางคือทางช่องปากหรือช่องจมูก ขึ้นอยู่กับการการปิดเปิดของเพดานอ่อน ถ้าเพดานอ่อน ยกสูงขึ้น กระแสลมจะออกทางช่องปาก แต่ถ้าเพดานอ่อนลดต่ำลงกระแสลมสามารถออกทางช่องจมูกได้ด้วย หลังจากนั้นการเปลี่ยนแปลงลักษณะของลิ้นที่เคลื่อนที่ไปยังจุดต่างๆ ในช่องปาก เพดานอ่อน เพดานแข็ง และปุ่มเหงือก หรือฟัน และการทำงานของริมฝีปากทำให้เกิดเสียงต่างๆ เช่น การออกเสียง พยัญชนะ /t/ มีฐานกรณ์คือปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก ปลายลิ้นซึ่งเป็นกรณ์เป็นอวัยวะที่เคลื่อนไปหาจุดที่เกิดเสียงก็คือปุ่มเหงือกซึ่งเป็นฐาน กระแสลมที่ออกมาจากปอดจะผ่านเส้นเสียง โดยเส้นเสียงเปิดกว้าง จึงไม่ทำให้เส้นเสียงสั่น เสียงพยัญชนะ /t/ จึงเป็นเสียงไม่ก้อง และเมื่อกระแสลมผ่านเข้าไปในช่องปาก จะถูกกักไว้ที่ปลายลิ้นและปุ่มเหงือกครู่หนึ่งแล้วจึงระเบิดออกมา

เสียงพยัญชนะสามารถจำแนกได้ตามตำแหน่งที่เกิดเสียง (Points of Articulation) ลักษณะการออกเสียง (Manners of Articulation) และการสั้นหรือไม่สั้นของเส้นเสียง (Voicing) อภิลักขณ์ ธรรมทวิริกุล (2552) และพิณทิพย์ ทวยเจริญ (2539) ได้กล่าวถึงอวัยวะที่ทำหน้าที่เป็นฐานกรณในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ได้แก่ริมฝีปากบน (Upper lip) ฟันบน (Upper teeth) ปุ่มเหงือก (Alveolar ridge) เพดานแข็ง (Hard palate) และเพดานอ่อน (Soft palate หรือ Velum) ทำหน้าที่เป็น “ฐาน” ซึ่งเป็นจุดหรือตำแหน่งที่ทำให้เกิดเสียง ส่วนริมฝีปากล่าง (Lower lip) ฟันล่าง (Lower teeth) และลิ้น (Tongue) ทำหน้าที่เป็น “กรณ” ซึ่งเป็นอวัยวะที่เคลื่อนไหวได้ทำให้เสียงมีคุณสมบัติต่างๆ และเส้นเสียงที่ทำให้เกิดเสียงก้องหรือไม่ก้อง

2.3 ตำแหน่งที่เกิดเสียง (Places of Articulation)

- **ริมฝีปาก (Bilabial)** ริมฝีปากเป็นส่วนนออกสุดของช่องปากทำหน้าที่ปิดเปิดให้ลมออกสู่ภายนอก เสียงที่มีฐานกรณที่ริมฝีปาก ได้แก่ /b, p, m /เป็นลักษณะการเข้าหากันและปิดสนิทของริมฝีปาก ส่วน /w/ ริมฝีปากจะห่อกลม

- **ริมฝีปากกับฟันบน (Labio-dental)** การออกเสียง /f, v/ ออกเสียงจากริมฝีปากล่างเคลื่อนขึ้นไปใกล้กับขอบฟันบน

- **ลิ้นระหว่างฟัน (Interdental)** เป็นการออกเสียงโดยใช้ปลายลิ้นยื่นออกไประหว่างฟันบนและฟันล่าง ปลายลิ้นจะอยู่ตรงขอบฟันบนทำให้เกิดเป็นช่องแคบๆ เสียงที่เกิด ที่ฐานกรณนี้ ได้แก่ /θ, ð/

- **ปุ่มเหงือก (Alveolar)** คือ ส่วนที่อยู่ต่อจากฟันบนหน้าเพดานแข็ง มีลักษณะเป็นปุ่มเป็นฐานกรณของการออกเสียง /t, d, s, z, l, n/ ออกเสียงโดยใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปใกล้ปุ่มเหงือก และเสียง /r/ เป็นการออกเสียงโดยใช้ปลายลิ้นม้วนขึ้นไปแตะกับบริเวณหลังปุ่มเหงือก

- **หลังปุ่มเหงือก (Post-Alveolar)** เป็นการออกเสียงโดยใช้ปลายลิ้นเคลื่อนขึ้นไปใกล้บริเวณเพดานแข็งส่วนที่อยู่หลังปุ่มเหงือก เสียงที่เกิดจากฐานกรณนี้ ได้แก่ /ʒ, dʒ, ʃ, tʃ/ ตำแหน่งฐานกรณของเสียงนี้สังเกตได้จากการหายใจผ่านเข้าทางปาก จะมีลมผ่านเข้าบริเวณระหว่างปลายลิ้นและส่วนหลังของปุ่มเหงือก

- **เพดานแข็ง (Palatal)** คือ ส่วนอยู่ปลายสุดของปุ่มเหงือกและส่วนหน้าของเพดานอ่อน เป็นฐานกรณของการออกเสียง /y/ โดยยกลิ้นส่วนเข้าหน้าขึ้นสู่เพดานแข็ง

- **เพดานอ่อน (Velar)** คือ ส่วนของเพดานปากที่อยู่ต่อจากเพดานแข็ง ส่วนปลายสุดของเพดานอ่อนที่เป็นติ่งห้อยลงมาคือลิ้นไก่ (Uvula) เมื่อใช้ลิ้นส่วนหลังยกขึ้นแตะกับเพดานอ่อนจะเป็นฐานกรณของการออกเสียง /g, k, ŋ/

- **ช่องระหว่างเส้นเสียง** (Glottal) เสียงที่เกิดจากฐานกรณนี้ ได้แก่ /h/ เป็นการออกเสียงโดยกระแสลมจะผ่านช่องระหว่างเส้นเสียงซึ่งทำหน้าที่เป็นฐานกรณขึ้นมา

2.4 ลักษณะการออกเสียง (Manners of Articulation) แบ่งได้ดังนี้

- **เสียงระเบิดหรือกัก** (Plosive/Stop) เกิดจากการที่ฐานกรณปิดสนิท เพดานอ่อนจะยกขึ้นแตะผนังคอ ทำให้กระแสลมที่ออกมาจากปอดผ่านเข้าไปในช่องจมูกไม่ได้ จึงผ่านเข้าไปในช่องปากและมาถูกกักไว้ชั่วขณะหนึ่ง แล้วจึงถูกปล่อยออกมาพร้อมกับการปล่อยฐานกรณอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดเป็นเสียงพยัญชนะระเบิด ได้แก่ /p, b, t, d, k, g/ เสียงพยัญชนะระเบิดนี้บางครั้งจะเรียกว่าเสียงกัก เนื่องจากในการออกเสียงพยัญชนะประเภทนี้กระแสลมที่ออกมาจากปอดจะมาถูกกักอยู่ชั่วครู่ก่อนที่จะระเบิดออกมา

- **เสียงกักเสียดแทรก** (Affricate) เกิดจากการที่ฐานกรณปิดสนิท เช่นเดียวกับเสียงระเบิดหรือเสียงกัก แต่กระแสลมซึ่งถูกกักเอาไว้เพียงชั่วครู่หนึ่งจะค่อยๆ ถูกปล่อยออกมาทางปากพร้อมกับการปล่อยฐานกรณอย่างช้าๆ ทำให้เกิดเป็นเสียงพยัญชนะกักเสียดแทรก ได้แก่ /tʃ, dʒ/

- **เสียงนาสิก** (Nasal) เกิดจากการที่ฐานกรณปิดสนิท เช่นเดียวกับเสียงระเบิดและเสียงกักเสียดแทรก แต่เนื่องจากเพดานอ่อนลดระดับลงกระแสลมจากปอดจึงผ่านเข้าไปในช่องจมูกและปล่อยออกมาทางรูจมูกพร้อมกับการปล่อยฐานกรณเกิดเป็นเสียงพยัญชนะนาสิก ได้แก่ /m, n, ŋ/

- **เสียงเสียดแทรก** (Fricative) เกิดจากการที่ฐานกรณอยู่ชิดกันมาก กระแสลมจากปอดผ่านออกไม่สะดวกต้องเสียดแทรกผ่านช่องแคบ ๆ ออกมาทางปากทำให้เกิดเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ได้แก่ /f, v, θ, ð, s, z, ʃ, ʒ, h/

- **เสียงข้างลิ้น** (Lateral) เกิดจากการที่ปลายลิ้นสัมผัสกับปุ่มเหงือกในขณะที่เพดานอ่อนจะเคลื่อนขึ้นเพื่อกันไม่ให้กระแสลมจากปอดผ่านเข้าไปในช่องจมูก และเนื่องจากด้านข้างของลิ้นมิได้สัมผัสกันส่วนใดกระแสลมจึงผ่าน ออกมาทางด้านข้างของลิ้นโดยเกิดการกักของลมเพียงบางส่วนเท่านั้น คือบริเวณปุ่มเหงือกเสียงพยัญชนะข้างลิ้น ได้แก่ /l/

- **เสียงลิ้นงอ** (Retroflex) เกิดบริเวณใกล้ปุ่มเหงือก ปลายลิ้นจะยกเข้าไปใกล้เพดานแข็งบริเวณหลังปุ่มเหงือก แต่ไม่แตะปุ่มเหงือก ปลายลิ้นจะงอกลับไปข้างหลัง ส่วนกลางลิ้นมีลักษณะเป็นร่อง ด้านข้างของลิ้นสูงกว่าส่วนกลาง กระแสลมจากปอดจึงผ่านร่องบริเวณส่วนกลางลิ้น ออกไป ได้แก่ /r/

- **เสียงกึ่งสระ** (Semi-vowel) เกิดจากการที่ฐานกรณอยู่ห่างกัน ทำให้กระแสลมจากปอดผ่านออกไปได้สะดวก โดยไม่ถูกกักหรือต้องเสียดแทรกผ่านช่องแคบ ๆ ออกมาทางปากทำให้เกิดเสียงพยัญชนะกึ่งสระ ได้แก่ /w, y/

2.5 การสั่นหรือไม่สั่นของเส้นเสียง (Voicing)

พยัญชนะในภาษาอังกฤษมีทั้งที่เป็นเสียงก้อง (Voiced) และที่เป็นเสียงไม่ก้อง (Voiceless) เสียงก้องเกิดจากกระแสลมจากปอดผ่านเส้นเสียงที่อยู่ชิดกันทำให้เส้นเสียงสั่น พยัญชนะเสียงก้อง ได้แก่ /b, d, g, dʒ, m, n, ŋ, v, ð, z, ʒ, l, w, r, y/ ส่วนเสียงไม่ก้องเป็นเสียงที่กระแสลมจากปอดผ่านเส้นเสียงซึ่งเปิดกว้างทำให้เส้นเสียงไม่สั่น พยัญชนะเสียงไม่ก้อง ได้แก่ /p, t, k, f, θ, s, ʃ, tʃ, h/

เสียงพยัญชนะ คือ เสียงที่เปล่งออกมาจากปอดโดยอาศัยอวัยวะในปากทำหน้าที่เป็นฐานกรณในการเกิดเสียง “ฐาน” คือ อวัยวะส่วนที่เป็นจุดเกิดเสียงที่ไม่เคลื่อนที่ ได้แก่ ริมฝีปากบน (Upper lip) ฟันบน (Upper teeth) ปุ่มเหงือก (Alveolar ridge) เพดานแข็ง (Hard palate) และเพดานอ่อน (Soft palate หรือ Velum) “กรณ” คือ อวัยวะส่วนที่เคลื่อนที่ไปยังฐานที่เป็นจุดเกิดเสียง ได้แก่ ริมฝีปากล่าง (Lower lip) ฟันล่าง (Lower teeth) และลิ้น (Tongue) โดยกระแสลมจากปอดจะขึ้นมาทางหลอดลม ผ่านกล่องเสียงที่มีเส้นเสียงที่ยืดหยุ่นได้ทำให้เกิดการสั่นหรือไม่สั่นของเส้นเสียง เมื่อลมผ่านเส้นเสียงออกมาสู่ช่องคอแล้ว เพดานอ่อนจะทำหน้าที่เปิดปิดให้ลมออกทางช่องปากหรือช่องจมูก ถ้าเพดานอ่อนยกสูงขึ้นกระแสลมจะออกทางช่องปาก แต่ถ้าเพดานอ่อนลดต่ำลงกระแสลมสามารถออกทางช่องจมูก หลังจากนั้นลิ้นที่เคลื่อนที่ไปยังจุดต่างๆ ในช่องปาก เพดานอ่อน เพดานแข็ง และปุ่มเหงือก หรือฟัน และการทำงานของริมฝีปาก ทำให้เกิดเสียงต่างๆ

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2539) ได้กล่าวถึงวิธีการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ภาษาอังกฤษ เช่น เสียง /v/ มีฐานกรณฟันบนกับริมฝีปากล่าง เป็นเสียงก้อง เสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย อาจเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย ในการออกเสียงอาจทำได้โดย ยึดการออกเสียง /f/ เป็นหลักเพราะมีฐานกรณเดียวกัน คือเตรียมออกเสียง /f/ โดยพ่นลมให้แทรกผ่านระหว่างริมฝีปากล่างกับฟันบน แล้วพยายามพ่นลมให้มีระดับเสียงต่ำกว่าปกติ เปรียบเสมือนพ่นลมเตรียมออกเสียง /f/ แต่ใ่วรรณยุกต์เอกลงไป เสียงที่ได้ยินเป็นเสียง /v/ ตรวจสอบโดยใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือกจะพบว่าเมื่อพ่นลมออกเสียง /f/ ไม่มีความก้องที่ลูกกระเดือก แต่เมื่อพ่นลมเสียง /v/ ให้มีระดับต่ำหรือมีวรรณยุกต์เอก จะมีความก้องที่ลูกกระเดือก หรืออีกวิธีหนึ่งในการออกเสียง ใช้การออกเสียงสระ เออ ในใจ ขณะเดียวกันทำปากคล้ายเตรียมออกเสียง /f/ แต่ยังคงออกเสียงสระ เออ ในใจ แล้วให้เปล่งเสียงออกมาดังๆ พร้อมปล่อยฐานกรณ เสียงที่ได้ยินเป็นเสียง /v/ ตรวจสอบโดยใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือก จะพบว่าเมื่อพ่นลมออกจะมีความก้องที่ลูกกระเดือก เมื่อรับรู้ถึงความแตกต่างแล้วให้ฝึกเฉพาะเสียงจนคล่อง แล้วจึงออกเสียงในคำต่อไป

สรีรศาสตร์จะเน้นที่มาของเสียง เป็นวิธีออกเสียงที่เมื่อออกเสียงจะต้องรู้ว่าหน่วยเสียงนั้นเกิดจากอวัยวะในการออกเสียงส่วนใด เสียงเกิดที่ตำแหน่งใด รู้ลักษณะของเสียง และลักษณะของปากในการออกเสียง จะได้ฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง

3. วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method)

วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method) กำเนิดจากแนวคิดของเลียวนาร์ด บลูมฟิลด์ (Leonard Bloomfield) ผู้ที่เชื่อว่าภาษาที่แท้จริงคือภาษาพูดและมีลักษณะเป็นโครงสร้าง ภาษาทุกภาษาในโลกย่อมมีระบบเสียง ระบบคำ ระบบประโยค และความหมายเป็นของตนเอง โดยเฉพาะ บลูมฟิลด์ ประยุกต์แนวคิดทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้แบบศึกษาพฤติกรรม (Behaviorism) ซึ่งเชื่อว่าภาษานั้นเป็นพฤติกรรม เมื่อผู้เรียนมีสิ่งเร้าซึ่งเกิดขึ้นโดยการที่ครูเป็นผู้ให้แบบอย่างทางภาษาโดยการ พูดหรือเขียน เมื่อผู้เรียนฟังหรืออ่านแล้วก็มีพฤติกรรมตอบสนองโดยการพูดหรือเขียน ตลอดเวลา ผู้สอนและผู้เรียนจะมีพฤติกรรมตอบโต้สัมพันธ์กันคือครูประเมินผลโดยการพิจารณาจากการ ตอบสนองของนักเรียน ประเมินค่าแล้วให้การฝึกอย่างหนักเป็นการเสริมแรง (Reinforcement) โดยใช้ วิธีการฝึกโครงสร้าง (Pattern) ซ้ำๆ กันหลายครั้ง เพื่อให้ นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ นักเรียนจะสร้างนิสัยจากการกระตุ้น การให้เลียนเสียง การทำซ้ำๆ จากการฝึกฝน จะทำให้นักเรียน ตอบสนองจนสามารถพูดได้เป็นอัตโนมัติ (วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร. 2553) ในการทำงานวิจัยนี้ผู้วิจัย ใช้กิจกรรมคู่เทียบเสียงและทังทวิสเตอร์ เนื่องจากมีลักษณะให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังหน่วยเสียงเป้าหมาย จากผู้สอนและผู้เรียนเลียนแบบและฝึกพูดซ้ำๆ

3.1. คู่เทียบเสียง (Minimal Pairs)

เกษมศรี วงศ์เลิศวิทย์ (2538) กล่าวว่า คู่เทียบเสียง คือ คำหรือข้อความที่มีความหมายแตกต่างกันแต่มีเสียงเหมือนกันทุกส่วนยกเว้นส่วนเดียว การฝึกออกเสียงโดยวิธี คู่เทียบเสียงเป็น วิธีที่แสดงความแตกต่างของหน่วยเสียงสำคัญในภาษาที่สอน เพื่อช่วยฝึกการฟังและการออกเสียงที่ คู่เทียบเสียงนั้นเน้นให้เห็นอย่างถูกต้อง ลีออน (Léon. 1969) แนะนำวิธีคู่เทียบเสียงในการฝึกการออก ก เสียงโดยเฉพาะเสียงสระและพยัญชนะ ส่วนใหญ่จะเริ่มจากการทดสอบความสามารถในการแยกเสียง ที่เชื่อว่าจะช่วยให้ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง

วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร (2553) กล่าวว่า คู่เทียบเสียง เป็นหลักการทางภาษาศาสตร์ ที่ใช้เพื่อวิเคราะห์หาหน่วยเสียงสำคัญของภาษาที่สามารถแยกความหมายของคำได้ ความเหมือนและความแตกต่างของหน่วยเสียงนำมาใช้ในการสอนคู่เทียบเสียงซึ่งสามารถทำได้โดยนำคำในภาษามา เปรียบเทียบโดยให้สิ่งแวดล้อมที่เหมือนกัน คู่ของคำในภาษาใดๆ ที่ต่างกันด้วยองค์ประกอบของคำ เพียงลักษณะเดียว เช่น เสียงสระต่างกัน เสียงพยัญชนะต้นต่างกัน เสียงตัวสะกดต่างกัน แล้วก็ทำให้ ความหมายต่างกัน เช่น fan และ van หน่วยเสียง f และ v เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะที่สำคัญในภาษาอังกฤษ เพราะทำให้ fan และ van มีความหมาย fan และ van ที่มีองค์ประกอบของเสียงสระ /æ/และ ตัวสะกด /n/ เหมือนกัน แต่หน่วยเสียงพยัญชนะต้นต่างกัน คือ f และ v ในการสอนคู่เทียบเสียงให้

ผู้สอนออกเสียงคำคู่ที่นำมาฝึกหลายๆ ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นผู้สอนออกเสียงคำ ทั้งคู่แต่ให้สลับกันโดยให้ออกเสียงคำเดียวกันและออกเสียงคำต่างกันสลับกัน แล้วให้นักเรียนบอกว่า เสียงที่ได้ยินนั้นเหมือนกันหรือต่างกัน โดยผู้สอนอธิบายลักษณะการออกเสียงอย่างสั้นๆ ว่าแต่ละ หน่วยเสียงมีวิธีการออกเสียงต่างกัน เกิดจากการใช้อวัยวะในการออกเสียงใด มีลักษณะเป็นเสียงก้อง หรือไม่ก้อง เป็นต้น ลักษณะของคู่เทียบเสียง f - v ลักษณะเสียงเสียดแทรกทั้งคู่ แต่มีความต่างกันตรง หน่วยเสียง f เสียงไม่ก้องแต่หน่วยเสียง v เสียงก้อง นอกจากนี้ยังมีคู่เทียบเสียงลักษณะอื่นๆ เช่น watch มี ch ลักษณะเสียง tʃ ซึ่งเป็นเสียงกักเสียดแทรก กับ wash มี sh ลักษณะเสียง ʃ เป็นเสียง เสียดแทรก เป็นต้น

จากการศึกษาของ สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร (2551) ได้ให้นักเรียนฝึกออกเสียงควบกล้ำทำคำ สองเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาโดยเป็นเกมทางภาษาที่ใช้หลักการคู่เทียบเสียงเพื่อให้นักเรียน ได้ยินถึงความแตกต่างของหน่วยเสียงที่เป็นปัญหากับคู่ที่เทียบเสียงได้อย่างชัดเจน ขั้นตอนการฝึก คู่เทียบเสียงเริ่มจากเขียนคำคู่บนกระดานดำแล้วเปิดเทปการออกเสียงของเจ้าของภาษาให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนบอกว่า same หรือ different เช่น guest และ guess นักเรียนจะต้องตอบว่า different หรือ ask และ ask นักเรียนจะต้องตอบว่า same ถ้านักเรียนตอบผิดผู้วิจัยจะยกกระดาษสีแดงและ ออกเสียงคำศัพท์คู่ที่นั้นอีกครั้ง และถ้านักเรียนตอบถูกผู้วิจัยจะยกกระดาษสีเขียว จากนั้นผู้สอนจะให้ นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ ในการออกเสียงคำศัพท์จะออกเสียงคำคู่เทียบเสียง แล้วให้นักเรียนออก เสียงตาม รุ่งฤดี แผลงศร (2550) ได้นำการประยุกต์หลักการคู่เทียบเสียงในการสอนภาษาไทยแก่ ผู้เรียนภาษาไทยชาวต่างประเทศ เพื่อช่วยให้ชาวต่างประเทศฝึกฟังและออกเสียง หน่วยเสียงภาษาไทย เพื่อเปรียบเทียบระหว่างหน่วยเสียงภาษาไทยกับหน่วยเสียงในภาษาของผู้เรียนชาวต่างประเทศว่ามี หน่วยเสียงใดเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร คือ ให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศได้ทราบระบบเสียง ๖ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของภาษาไทยว่ามีกี่หน่วยเสียง ก็รูปเขียน และมีวิธีการออกเสียงที่ ถูกต้องอย่างไร ใช้อวัยวะส่วนใดในการออกเสียงพูดให้ชัดเจน หากผู้เรียนชาวต่างประเทศมีความ เข้าใจระบบเสียงภาษาไทยที่ถูกต้อง ก็จะช่วยให้พูดออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจน

คู่เทียบเสียง เป็นการเทียบคำอย่างน้อย 2 คำ ที่มีความหมายในภาษาและมีส่วน ประกอบของคำ เช่น เสียงพยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะท้าย หรือเสียงสระ อย่างใดอย่างหนึ่งต่างกัน เพียงอย่างเดียว วิธีการนี้นำหลักการทางสรีรศาสตร์มาช่วยให้นักเรียนแยกเสียงพยัญชนะและสระ ภาษาอังกฤษได้ว่าแต่ละหน่วยเสียงมีวิธีการออกเสียงต่างกัน เกิดจากการใช้อวัยวะในการออกเสียงที่ สำคัญ ได้แก่ ตำแหน่งที่เกิดเสียง ลักษณะการออกเสียงและการสั้นหรือไม่สั้นของเส้นเสียง การสอนคู่ เทียบเสียงเป็นการสอนที่สามารถทำให้นักเรียนได้เห็นความแตกต่างของการออกเสียงคำคู่เหล่านั้น และได้ฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง

3.2 ทังทวิสเตอร์ (Tongue Twister)

แองกลิค (Anglik. 2003: online) กล่าวว่า ทังทวิสเตอร์ หมายถึง วลี หรือประโยคที่เน้นเรื่องการเล่นเสียง การสลับพยัญชนะ หรือสลับพยัญชนะ จนออกเสียงคล้ายกัน แล้วเรียงต่อกัน โดยเน้นให้ออกเสียงยาก เป็นการฝึกออกเสียงสำหรับผู้ที่มีปัญหาในการออกเสียงหรือคำที่ยากต่อการออกเสียง ให้ออกเสียงได้รวดเร็วและถูกต้อง พัทรี พลาวงศ์ (2548) กล่าวถึง การออกเสียงแบบทังทวิสเตอร์ เป็นการฝึกออกเสียงที่ประโยคประกอบด้วยคำต่างๆ ที่มีเสียงสระหรือเสียงพยัญชนะที่เป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน การพูดต้องออกเสียงให้เร็วที่สุด

ตัวอย่างทังทวิสเตอร์ (Wikipedia. 2011: online)

She sells sea-shells on the sea-shore.

The shells she sells are sea-shells, I'm sure.

For if she sells sea-shells on the sea-shore,

then I'm sure she sells sea-shore shells.

เป็นทังทวิสเตอร์ที่มีการสลับหน่วยเสียง /s/กับ /ʃ/ ที่เป็นหน่วยเสียงที่คล้ายกัน คือ เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก เสียงไม่ก้อง เหมือนกัน แต่ หน่วยเสียง /s/ มีตำแหน่งเกิดเสียงที่บริเวณปุ่มเหงือก ส่วนหน่วยเสียง /ʃ/ มีตำแหน่งเกิดเสียงที่บริเวณหลังปุ่มเหงือก

วิธีการจัดกิจกรรมการใช้ทังทวิสเตอร์เพื่อฝึกการออกเสียง ลดาพรรณ สุทธิสินธุ์ (2551) ให้ความเห็นว่า การใช้ทังทวิสเตอร์ในห้องเรียนทำให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน ลดความเครียดและความกังวล นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มประสิทธิภาพให้ผู้เรียนออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจในการที่จะเรียนภาษาอังกฤษ และเลวิส (Lewis. 2005) กล่าวถึงการใช้ทังทวิสเตอร์เพื่อฝึกการออกเสียงว่าการใช้ทังทวิสเตอร์ในการสอนนั้นเน้นในเรื่อง การเล่นเสียง ประเภทของคำ ภาษาพูด และการสลับพยัญชนะ โดยให้ผู้สอนนำทังทวิสเตอร์มาให้นักเรียนฝึกพูดตาม แล้วให้นักเรียนฝึกพูดอย่างรวดเร็ว ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนอย่างทั่วถึง แล้วนักเรียนจะเกิดทักษะการออกเสียงและความสนุกสนานด้วย

ทังทวิสเตอร์ถูกแต่งขึ้นมาเพื่อใช้สำหรับฝึกกล้ามเนื้อลิ้นให้แข็งแรงด้วยการนำคำที่เมื่อออกเสียงเร็วๆ ลิ้นจะบิดไปมาอย่างรวดเร็ว นำมาเล่นเพื่อความสนุกสนานและฝึกทักษะการออกเสียงให้ชัดเจน รวมทั้งฝึกสมาธิที่จะต้องจดจ่อกับการออกเสียงคำที่เห็นให้ถูกต้อง ผู้เรียนภาษาควรจะใช้ทังทวิสเตอร์ในการฝึกออกเสียง

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จิระประภา บุญพรหม (2551) ได้ศึกษาการประเมินประสิทธิผลกลยุทธ์ศาสตร์ทางแก้เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาฝรั่งเศสของนักศึกษาไทย ด้านสัทสัมพันธ์ เสียงสระ และเสียงพยัญชนะ การวิจัยเชิงทดลองใช้แบบทดลองกับผู้เข้าร่วมการทดลองกลุ่มเดียว กำหนดให้หลักสูตรกระบวนวิชา 002110 การออกเสียงภาษาฝรั่งเศส เป็นตัวแปรต้นและแบบทดสอบวัดทักษะการออกเสียงทั้งก่อนและหลังการรับตัวแปรต้นทั้ง 3 ด้านดังกล่าวเป็นตัวแปรตาม ทดลองใช้กับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนกระบวนวิชา 002110 การออกเสียงภาษาฝรั่งเศส ตลอดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวนรวมทั้งสิ้น 42 คน ผลการวิจัยพบว่ากลยุทธ์ศาสตร์ทางแก้แบบผสมผสาน 5 กลยุทธ์ได้แก่ 1.วิธีการสร้อยศาสตร์ 2.วิธีการเทียบความเหมือนของระบบหน่วยเสียง 2 ภาษา 3.วิธีการเทียบเสียงต่างในภาษาเดียวกัน 4.วิธีการเน้นการฟังและการเลียนเสียง และ 5.วิธีการปรับความสามารถในการฟังเสียงพูด ที่ใช้ในการสอนการออกเสียงภาษาฝรั่งเศสให้แก่นักศึกษาที่เข้าร่วมการทดลอง เพื่อแก้ปัญหาที่ได้วิเคราะห์แล้วว่าเป็นระบบปัญหาในการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทย นั้น ส่งผลโดยตรงต่อการแก้การออกเสียงสัทสัมพันธ์ เสียงสระ เสียงพยัญชนะ และต่อทักษะโดยรวมในการอ่านออกเสียงภาษาฝรั่งเศส โดยมีคะแนนเฉลี่ยรวมของแบบทดสอบทุกชุดหลังการใช้กลยุทธ์ สูงกว่าก่อนการใช้กลยุทธ์

ลดาวรรณ สุทธิสินธุ์ (2551) ทำการศึกษาการสอนออกเสียงด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคทั้งทวิสเตอร์ คำคล้องจอง และโคลง มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทั้งทวิสเตอร์ คำคล้องจอง และโคลง เพื่อฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เปรียบเทียบผลการทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน และศึกษาผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 23 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน และแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน 50 ข้อ ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนได้เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน การใช้ทั้งทวิสเตอร์ คำคล้องจอง และโคลง เพื่อฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งที่ดึงดูดความสนใจ ทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี

รุ่งลาวัลย์ กุมภวา (2550) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่ กด' กน กบ กม สำหรับนักเรียนปกาเอะญอ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนบ้านขุนแม่ นาย อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2550 จำนวน 30 คน โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในมาตราแม่กด กน กบ กม โดยวิธี

ทางภาษาศาสตร์ จำนวน 4 แผน แต่ละแผนประกอบด้วยกิจกรรมการฝึก 5 กิจกรรม ใช้เวลาฝึก กิจกรรมละ 60 นาที แต่ละกิจกรรมมีขั้นตอนฝึกดังนี้ ขั้นที่ 1 การบริหารปากและลิ้น ใช้เวลาฝึก 5 นาที ขั้นที่ 2 การฝึกฟังและแยกเสียง ใช้เวลาฝึก 25 นาที ขั้นที่ 3 การฝึกออกเสียง ใช้เวลาฝึก 30 นาที และแบบทดสอบการออกเสียงคำที่มีตัวสะกด ใช้วัดผลก่อนและหลังการฝึก แบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 การทดสอบการออกเสียงระดับคำ ตอนที่ 2 การออกเสียงระดับกลุ่มคำ และตอนที่ 3 การทดสอบการออกเสียงระดับประโยค ผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลัง การใช้กิจกรรมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กมลเนตร ลีวาเมาะ (2544) ที่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะกักท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีภูมิหลังทางภาษา ต่างกัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญที่มีภูมิหลัง 2 ภาษาคือภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จำนวน 15 คน กับนักเรียนที่มีภูมิหลัง 3 ภาษาคือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาอาหรับ จำนวน 15 คน ในการอ่านคำภาษาอังกฤษจำนวน 60 คำ พบว่านักเรียนที่มีภูมิหลังภาษา 3 ภาษาสามารถออกเสียงพยัญชนะกักท้ายคำภาษาอังกฤษได้ถูกต้องสูงกว่่านักเรียนที่มีภูมิหลังภาษา 2 ภาษา

พลอยศิริ มากมณี (2538) ได้ศึกษาผลการฝึกออกเสียงโดยใช้สัทศาสตร์ที่มีต่อการออกเสียง และการเขียนสะกดคำ ที่มีพยัญชนะสะกดพยัญชนะกัก ระหว่างกลุ่มที่ฝึกออกเสียงโดยใช้สัทศาสตร์ และกลุ่มที่ฝึกโดยการสอนปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดปัตตานี จำนวน 120 คน ที่มีภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ โดยใช้ 1.แผนการสอนฝึกออกเสียง ซึ่งเป็นวิธีออกเสียงที่เมื่อออกเสียง หน่วยเสียงใดผู้เรียนจะต้องรู้ว่าหน่วยเสียงนั้น เกิดจากอวัยวะใดในการออกเสียง เสียงเกิดที่ตำแหน่งใด รู้ลักษณะของเสียง และลักษณะของปากในการออกเสียง จำนวน 16 แผนการสอน 2.แบบทดสอบการออกเสียง เป็นบัตรคำ 30 บัตร และ 3.แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ เป็นข้อสอบเลือกตอบ เป็นเครื่องมือในการศึกษา ผลการศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกออกเสียงโดยใช้สัทศาสตร์ มีความสามารถในการออกเสียงและการเขียนสะกดคำสูงกว่ากลุ่มที่สอนโดยการสอนปกติ

อรพิน พจนานนท์ และคณะ (2537) ได้ทำการศึกษาหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของเด็กระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 จำนวน 147 คน และครูผู้สอนจำนวน 21 คน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจหน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา ในการออกเสียงของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่ใช้ภาษาอีสานกลาง ภาษาเขมร และภาษาญไทยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามสำหรับครูผู้สอนและแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน พบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาและออกเสียงไม่ถูกต้องส่วนมาก ได้แก่ หน่วยเสียง / ʒ, θ, v, ð, ʃ, z/

เซอร์วิล (Cheryl. 2008: online) ได้ใช้คู่เทียบเสียงเพื่อช่วยในการออกเสียงที่ยากต่อการออกเสียง เช่น การออกเสียง

He's ill. กับ His hill.

His heel. กับ His eel.

His seal. กับ His zeal.

เป็นการออกเสียงที่มี phoneme ต่างกัน หากออกเสียงไม่ถูกต้องอาจเปลี่ยนความหมายของการสื่อสารได้ การออกเสียงคำที่ยากต่อการออกเสียงนี้การใช้คู่เทียบเสียงเป็นวิธีการที่รวดเร็วต่อการรับรู้ความแตกต่างของเสียง

ชมิคท์ (Schmidt. 2006: online) ได้ศึกษาการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศเยอรมนี ในบริบทของผลกระทบต่อการรับรู้ การสะกดคำและความสามารถในการเดาคำศัพท์ที่ไม่รู้ พบว่าในปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองในเรื่องของการสอนการออกเสียงถือเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้เรียนต้องฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง จากการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างห้องเรียนภาษาอังกฤษมัธยมศึกษาตอนปลาย 2 ห้องเรียน ซึ่งกำลังเรียนภาษาอังกฤษระดับพื้นฐาน โดยห้องเรียนที่ 1 เน้นการสอนโดยวิธีสหศาสตร์ ส่วนอีกห้องหนึ่งใช้วิธีสอนแบบองค์รวม ผลปรากฏว่าในห้องเรียนที่สอนโดยวิธีสหศาสตร์ มีทักษะการออกเสียงดีกว่าห้องที่ไม่สอนด้วยวิธีสหศาสตร์

เดวิด (David. 1997: online) ได้ศึกษาการแก้ปัญหาการออกเสียงโดยใช้คู่เทียบเสียงเป็นวิธีฝึกการฟังและพูดที่มีรูปแบบง่ายและสนุกสนาน ให้นักเรียนฝึกฟังและพูดเสียงหน่วยเสียงเป้าหมายโดยใช้การฝึกแบบซ้ำๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกเสียงได้ เป็นการฝึกที่มีรูปแบบที่ชัดเจนที่สามารถช่วยแก้ปัญหาการออกเสียงได้ และคู่เทียบเสียงนี้สามารถนำมาใช้กับผู้เรียนที่มาจากภูมิหลังทางวัฒนธรรมและภาษาที่แตกต่างกันได้

สแกนลัน (Scanlon. 1994: online) ได้ศึกษาถึงทักษะการพูดของเด็กที่มีปัญหาในการพูดและเด็กปกติโดยใช้ตัวกระตุ้นในการพูดคือ คำเติม ทังทวิสเตอร์ และประโยคซึ่งตัวกระตุ้นแต่ละตัวใช้ 2 ครั้ง สิ่งที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์คือ ความถูกต้องในการออกเสียงระยะเวลาในการพูด จังหวะ ความต่อเนื่องของพยางค์และการเน้นเสียงหนัก จากการทดลองทั้ง 2 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาในการพูดจะมีความยากลำบากในการออกเสียงคำให้ถูกต้องส่วนเด็กปกติ พบว่าสามารถใช้ทังทวิสเตอร์เป็นตัวกระตุ้นในการฝึกพูดและออกเสียงได้ดี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสถิติศาสตร์เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบทดลองกับผู้เข้าร่วมการทดลองกลุ่มเดียว (One Group Pretest-Posttest Design – O X O) โดยกำหนดปัจจัยที่เป็นตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ดังนี้

ตัวแปรต้น (X-Treatment) วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสถิติศาสตร์

ตัวแปรตาม (O-Observation) แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ

ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย
4. ขั้นตอนการดำเนินงานและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพธิดา กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม กรุงเทพมหานคร เขต 2 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2554

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนวัดเทพธิดา กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม กรุงเทพมหานคร เขต 2 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2554 จำนวน 36 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้แก่

2.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

- แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หน่วยเสียง /f, v/
- แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หน่วยเสียง /t, θ/
- แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หน่วยเสียง /s, z/
- แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หน่วยเสียง /ʃ, tʃ/

2.2 แบบทดสอบ

- แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ

3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย

3.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หน่วยเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ

1. ศึกษาหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง พบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษมี 9 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียง /f, v, θ, ð, s, z, ʃ, ʒ, h/ แต่ในภาษาไทยมี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียง /f, s, h/ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษา หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ เนื่องจากในหนังสือแบบเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่นำมาหาหน่วยเสียงเสียดแทรกเพื่อทำงานวิจัยนั้น หน่วยเสียง /ð/ ปรากฏในคำศัพท์น้อยมากประมาณ 9 คำและหน่วยเสียง /ʒ/ ไม่มีคำศัพท์ที่ปรากฏ หน่วยเสียงนี้ทั้งตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ทำการเก็บข้อมูลหน่วยเสียง ดังกล่าว หน่วยเสียง /h/ ในระบบเสียงภาษาอังกฤษเกิดในตำแหน่งต้นคำ ไม่เกิดในตำแหน่งท้ายคำ จึงไม่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยในการออกเสียง ในการวิจัยครั้งนี้ต้องการฝึก หน่วยเสียงที่ปรากฏทั้งในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ หน่วยเสียง /f, s/ มักมีปัญหาในการออกเสียงในตำแหน่งท้ายคำ จึงฝึกทั้งในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำเช่นเดียวกัน

2. สร้างกิจกรรมการออกเสียงโดยหลักการทางสรีรศาสตร์ วิธีการสอนออกเสียง ผู้สอนให้ความรู้ทางสรีรศาสตร์ ลักษณะการออกเสียง ตำแหน่งที่เกิดเสียง และการสั่นของเส้นเสียง มีการอธิบายวิธีการแปลงเสียงของแต่ละหน่วยเสียงใช้ฐานกรณ์ใดในการออกเสียง โดยผู้สอนมีภาพฐานกรณ์หรืออวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงของแต่ละหน่วยเสียงจากหนังสือและแผ่น CD-ROM การออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ ของ ปราวมภรัตน์ โชติกเสถียร (2552) ซึ่งจะอธิบายรูปปากของเจ้าของภาษาและภาพฐานกรณ์ในการออกเสียงที่เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียงประกอบการ

อธิบาย พร้อมกับให้นักเรียนฝึกออกเสียงทำรูปปาก วางฐานกรณ์ ตำแหน่งลิ้น แล้วเปล่งเสียงออกมา ให้นักเรียนส่องกระจกเงาประกอบการออกเสียงของตนเอง เพื่อนักเรียนจะได้เห็นรูปปาก ฐานกรณ์หรืออวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงของตนเอง และใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือกเพื่อตรวจสอบการสั่นหรือไม่สั่นของเส้นเสียง

3. สร้างคู่เทียบเสียงลักษณะต่างๆ ดังนี้

- หน่วยเสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง-ก้อง ได้แก่ /f,v/และ /s,z/
- หน่วยเสียงกักกับเสียงเสียดแทรก ได้แก่ /t,θ/
- หน่วยเสียงเสียดแทรกกับเสียงกักเสียดแทรก ได้แก่ /ʃ,tʃ/

4. สร้างกิจกรรมคู่เทียบเสียง คัดเลือกคำศัพท์ที่มีคู่เทียบเสียงที่รวบรวมไว้โดย

จอห์น ฮิกกินส์ (John Higgins. 2011: online) โดยคำศัพท์นั้นต้องปรากฏในหนังสือเรียน NEW EXPRESS ENGLISH 5 ของนักเรียน ถ้าคำศัพท์ที่เป็นคู่เทียบเสียงไม่ปรากฏในแบบเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยค้นคว้าคำศัพท์ในระดับประถมศึกษาจากพจนานุกรมศัพท์ระดับประถมศึกษา โดยคัดเลือกคำพยางค์เดียว พยัญชนะเดียว สระเดี่ยวก่อน หากไม่พบจึงค้นคว้าสระประสม หรือคำสองพยางค์ตามลำดับ ซึ่งเป็นคำที่ง่ายต่อการฝึกออกเสียง

5. สร้างกิจกรรมทั้งทวิสเตอร์ ผู้วิจัยหา/สร้างทั้งทวิสเตอร์ จากคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือเรียน NEW EXPRESS ENGLISH 5 ของนักเรียนและคำศัพท์ในระดับประถมศึกษาจากพจนานุกรมศัพท์ระดับประถมศึกษา ที่มีหน่วยเสียงที่ต้องการให้นักเรียนฝึกออกเสียง

6. นำกิจกรรมที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไข

7. นำกิจกรรมไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 คน

8. นำปัญหาที่ได้จากทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปทดลองกับนักเรียนกลุ่ม

ตัวอย่าง

3.2 แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ

1. สร้างแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ

2. แบบบันทึกผลสำหรับผู้ประเมิน ผู้ประเมินเป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านสัทศาสตร์จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้วิจัย อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาภาษาอังกฤษโรงเรียนวัดเทพลีลา และอาจารย์ชาวต่างชาติผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาภาษาอังกฤษโรงเรียนวัดเทพลีลา

3. นำแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกผลสำหรับผู้ประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

4. นำแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกผลสำหรับผู้ประเมินไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 คน

5. นำปัญหาที่ได้จากทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

4. ขั้นตอนการดำเนินงานและเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินงานและเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. นำหนังสือขอความอนุเคราะห์ทดลองเครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเทพศิลา
2. ทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนฝึกการออกเสียงโดยใช้แบบทดสอบการออกเสียง (Pre-test)
3. ฝึกการออกเสียงโดยการสนธิวิธีศาสตร์ คู่เทียบเสียง และทั้งทวิสเตอร์
4. ทดสอบการออกเสียงของนักเรียนอีกครั้งหลังฝึกการออกเสียงโดยใช้แบบทดสอบการออกเสียง (Post-test)
5. รวบรวมข้อมูลคะแนนต่างๆ แล้วใช้เครื่องมือทางสถิติทำการวิเคราะห์ผล
6. ทำการสรุปและอภิปรายผล

5. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำคะแนนที่ได้จากการออกเสียงจากแบบทดสอบทั้งก่อนและหลังการฝึกออกเสียงมาคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (บุญชม ศรีสะอาด. 2545)

ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคนในกลุ่มทั้งหมด

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N-1}}$$

เมื่อ	$S.D.$	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	\sum	แทน	ผลรวม

2. ทำการวิเคราะห์หัยนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนที่ได้กล่าวข้างต้น โดยใช้ สถิติที่ใช้ในการหาค่าความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ค่าสถิติ t – test (Dependent Samples) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545)

ค่าสถิติ t – test (Dependent Samples)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต
เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ	D	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคะแนนแต่ละคู่

หลังจากการคำนวณ นำค่า t ที่ได้ไปเปรียบเทียบกับค่า t ตามตารางแจกแจง t แบบทางเดียว (t-distribution) หากค่า t ที่คำนวณได้ มีค่าสูงกว่าค่า t ในตาราง มีความหมายว่าค่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบทดลองกับผู้เข้าร่วมการทดลองกลุ่มเดียว (One Group Pretest-Posttest Design – O X O) โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูด และหลักการทางสรีรศาสตร์เป็นตัวแปรต้น (X-Treatment) แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนและหลังเป็นตัวแปรตาม (O-Observation) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. การเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษหน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์
2. การเปรียบเทียบผลการสอนการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษหน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษหน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

จากวัตถุประสงค์ของงานวิจัยที่ต้องการศึกษาพัฒนาการการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพธิดา กรุงเทพมหานคร จำนวน 36 คน ผู้วิจัยจึงแสดงข้อมูลการเปรียบเทียบการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ ก่อนและหลัง การใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ การทดสอบการออกเสียงมีจำนวน 12 ข้อ เป็นการทดสอบที่ให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ที่เป็นหน่วยเสียงที่ต้องการฝึกทั้งในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ (ภาคผนวก ข) ผู้ประเมินการออกเสียงเป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านสรีรศาสตร์จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้วิจัย อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และอาจารย์ชาวต่างชาติผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาภาษาอังกฤษโรงเรียนวัดเทพธิดา ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนมาทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบเป็นค่า % ดังตาราง 2

ตาราง 2 การเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษหน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

หน่วยเสียง		การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ					
		ก่อนเรียน(%)		หลังเรียน(%)		พัฒนาการการออกเสียง(%)	
f	ต้นคำ	100	(36)**	100	(36)**	-	(0)**
	ท้ายคำ	0	(0)**	22	(8)**	22	(8)**
v	ต้นคำ	0	(0)**	42	(15)**	42	(15)**
	ท้ายคำ	0	(0)**	17	(6)**	17	(6)**
θ	ต้นคำ	0	(0)**	75	(27)**	75	(27)**
	ท้ายคำ	0	(0)**	56	(20)**	56	(20)**
s	ต้นคำ	72	(26)**	89	(32)**	17	(6)**
	ท้ายคำ	11	(4)**	53	(19)**	42	(13)**
z	ต้นคำ	0	(0)**	36	(13)**	36	(13)**
	ท้ายคำ	0	(0)**	33	(12)**	33	(12)**
ʃ	ต้นคำ	28	(10)**	83	(30)**	55	(20)**
	ท้ายคำ	0	(0)**	42	(15)**	42	(15)**

**หมายเหตุ ตัวเลขในวงเล็บ () หมายถึง จำนวนนักเรียนที่ออกเสียงได้ถูกต้อง

จากตาราง 2 จะเห็นว่าหลังการใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ นักเรียนสามารถออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ ในหน่วยเสียงต่างๆ ดังต่อไปนี้

หน่วยเสียง /f/

ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 100% ตำแหน่งท้ายคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 100%ตำแหน่งท้ายคำได้ 22% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงตำแหน่งท้ายคำเพิ่มขึ้น 28%

หน่วยเสียง /v/

ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 0% ตำแหน่งท้ายคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 42% ตำแหน่งท้ายคำได้ 17% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงตำแหน่งต้นคำเพิ่มขึ้น 42% ตำแหน่งท้ายคำเพิ่มขึ้น 17%

หน่วยเสียง /θ/

ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 0% ตำแหน่งท้ายคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 75% ตำแหน่งท้ายคำได้ 56% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงตำแหน่งต้นคำเพิ่มขึ้น 75% ตำแหน่งท้ายคำเพิ่มขึ้น 56%

หน่วยเสียง /s/

ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 72% ตำแหน่งท้ายคำได้ 11% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 89% ตำแหน่งท้ายคำได้ 53% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงตำแหน่งต้นคำเพิ่มขึ้น 17% ตำแหน่งท้ายคำเพิ่มขึ้น 42%

หน่วยเสียง /z/

ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 0% ตำแหน่งท้ายคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 36% ตำแหน่งท้ายคำได้ 33% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงตำแหน่งต้นคำเพิ่มขึ้น 36% ตำแหน่งท้ายคำเพิ่มขึ้น 33%

หน่วยเสียง /ʃ/

ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 28% ตำแหน่งท้ายคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 83% ตำแหน่งท้ายคำได้ 42% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงตำแหน่งต้นคำเพิ่มขึ้น 55% ตำแหน่งท้ายคำเพิ่มขึ้น 42%

2. การเปรียบเทียบผลการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทาง สรีรศาสตร์

เมื่อเก็บข้อมูลจากการทดสอบความสามารถการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ ทั้งก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมครบสมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์นัยสำคัญทางสถิติของคะแนนที่ได้กล่าวข้างต้น โดยใช้สถิติที่ใช้ในการหาค่าความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลัง การใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ โดยใช้ค่าสถิติ t – test (Dependent Samples) โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ผลวิจัยการเปรียบเทียบผลการสอนการ

ออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ ก่อนและหลัง การใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ ดังตาราง 3

ตาราง 3 การเปรียบเทียบผลการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษหน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

การทดสอบ	N	การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ		
		\bar{X}	S.D.	t
ก่อนเรียน	36	2.11	0.95	32.85
หลังเรียน	36	6.42	1.40	

การเปรียบเทียบผลการสอนการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ ก่อนและหลังการใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ ผลปรากฏว่า ก่อนเรียนนักเรียนมีค่าเฉลี่ยการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ 2.11 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95 และหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.40 ซึ่งพบว่ามีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นถึง 4.31 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79 เมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ t - test (Dependent Samples) ค่า t เท่ากับ 32.85 ค่า df เท่ากับ 35 ค่า t - table เท่ากับ 2.0301 นำค่า t ที่ได้จากการคำนวณไปเปรียบเทียบกับค่า t ตามตารางการแจกแจง t แบบทางเดียว (t-distribution) ผลปรากฏว่าค่า t ที่ได้จากการคำนวณ มีค่าสูงกว่าค่า t ในตาราง ความหมายว่า ค่าเฉลี่ยที่ได้หลังสอนการออกเสียงโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ นั้น สูงกว่าก่อนใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้ วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทาง สรีรศาสตร์ เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ หน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเทพศิลา
2. เพื่อศึกษาผลการสอนการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ โดยวิธี สอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนวัดเทพศิลา กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม กรุงเทพมหานคร เขต 2 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2554 จำนวน 36 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หน่วยเสียง /f, v/ หน่วยเสียง /t, θ/ หน่วยเสียง /s, z/ หน่วยเสียง /ʃ, tʃ/ (ภาคผนวก ก) และแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษจำนวน 12 ข้อ เป็นการทดสอบที่ให้นักเรียนออกเสียง คำศัพท์ที่เป็นหน่วยเสียงที่ต้องการฝึกทั้งในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ (ภาคผนวก ข)

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบทดลองกับ ผู้เข้าร่วมการทดลองกลุ่มเดียว (One Group Pretest-Posttest Design – O X O) โดยวิธีสอนภาษา แบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์เป็นตัวแปรต้น (X-Treatment) แบบทดสอบการออกเสียง พยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นตัวแปรตาม (O-Observation)

วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการใช้วิธีสอนภาษาแบบ ฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษา อังกฤษหน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และการ ทดสอบค่าที (t – test แบบ Dependent Samples)

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษหน่วยเสียง /f, v, θ, s, z, ʃ/ ในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการใช้วิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ ผู้วิจัยอภิปรายประเด็นต่างๆ ตามความมุ่งหมายในการวิจัย ดังนี้

1. พัฒนาการการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ

1.1 พัฒนาการการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษตำแหน่งต้นคำ

ผลคะแนนจากแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษตำแหน่งต้นคำหลังเรียนพบว่านักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้นทุกหน่วยเสียง ยกเว้นหน่วยเสียง /f/ ดังรายละเอียดดังนี้ หน่วยเสียง /f/ ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 100% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 100% การที่นักเรียนสามารถออกเสียงได้ เนื่องจากความสามารถเดิมในการออกเสียงที่หน่วยเสียง /f/ เป็นหน่วยเสียงที่มีในภาษาไทยนักเรียนจึงออกเสียง fun ในภาษาอังกฤษตำแหน่งต้นคำได้เช่นเดียวกับการออกเสียง ฟัน ในภาษาไทย ส่วนหน่วยเสียง/s/ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 72% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 89% มีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 17% การที่นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้นเนื่องจากความสามารถเดิมในการออกเสียงที่หน่วยเสียง /s/ เป็นหน่วยเสียงที่มีในภาษาไทยนักเรียนจึงสามารถออกเสียง say ในภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำได้ แต่การที่นักเรียนไม่สามารถออกเสียงหน่วยเสียง /s/ ได้ 100% เนื่องจากนักเรียนอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ได้และนักเรียนบางคนออกเสียงผิด ในคำศัพท์ say เป็น *[tʃeɪ] ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกที่ไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาไทย ได้แก่ หน่วยเสียง /v, θ, z, ʃ/ พบว่า หน่วยเสียง /v/ ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 42% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 42% หน่วยเสียง /θ/ ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 75% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 75% หน่วยเสียง /z/ ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 36% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 36% หน่วยเสียง /ʃ/ ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งต้นคำได้ 28% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 83% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 55% แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงหน่วยเสียง /v, θ, z, ʃ/ ตำแหน่งต้นคำดีขึ้นทุกหน่วยเสียงแต่มีลักษณะการพัฒนามากน้อยต่างกัน ปัญหาที่พบได้แก่นักเรียนอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ได้และนักเรียนบางคนออกเสียงผิด ยกตัวอย่างเช่น หน่วยเสียง /v/ ในคำศัพท์ vase นักเรียนออกเสียงเป็น *[wa:d] นักเรียนใช้เสียง /w/ ในภาษาไทยมาแทน หน่วยเสียง /θ/ ในคำศัพท์ thanks นักเรียนออกเสียงเป็น *[tæŋ] หรือ *[tʰæŋ] นักเรียนใช้เสียง /t/ หรือ /tʰ/ ในภาษาไทยมาแทน หน่วยเสียง /z/ ในคำศัพท์ zoom นักเรียนออกเสียงเป็น *[su:m] ซึ่งเป็นหน่วยเสียง /s/ ในภาษาไทยมาใช้แทน และ

* คำที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง

หน่วยเสียง /ʃ/ ในคำศัพท์ **shark** นักเรียนออกเสียงเป็น *[**cha:k**] ซึ่งเป็นหน่วยเสียง /ch/ ในภาษาไทย

1.2 พัฒนาการการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษตำแหน่งท้ายคำ

ผลคะแนนจากแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษตำแหน่งท้ายคำหลังเรียนพบว่านักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้นทุกหน่วยเสียง ดังรายละเอียดดังนี้ หน่วยเสียง /f/ ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งท้ายคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 22% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 22% และหน่วยเสียง /s/ ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งท้ายคำได้ 11% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 53% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 22% การที่นักเรียนไม่สามารถออกเสียงตำแหน่งท้ายคำได้ดีเหมือนตำแหน่งต้นคำเนื่องจากหน่วยเสียง /f/ กับ /s/ เป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในตำแหน่งท้ายคำในภาษาไทย หน่วยเสียงนี้จึงมักเป็นปัญหาสำหรับคนไทยที่มักนำเสียงอุบในระบบมาตราตัวสะกดภาษาไทยมาแทน เมื่อปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ จากงานวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ออกเสียง chef เป็น *[**tʃep**] เป็นการนำเสียงอุบ /p/ ที่มีในระบบมาตราตัวสะกดในภาษาไทยมาแทน และ นักเรียนบางคนออกเสียง *[**yed**] ในคำว่า yes ซึ่งเป็นการนำ เสียงอุบ /d/ ที่มีในระบบมาตราตัวสะกดในภาษาไทยมาแทน เหมือนกัน การออกเสียงในตำแหน่งท้ายคำจะเห็นว่าพัฒนาการหลังเรียนน้อยกว่าตำแหน่งต้นคำ โดยเฉพาะหน่วยเสียง /v, θ, z, ʃ/ ที่ก่อนเรียนนักเรียนไม่มีนักเรียนที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง เนื่องจากเป็นหน่วยเสียงที่มีในภาษาอังกฤษแต่ไม่มีในภาษาไทยจึงเป็นปัญหามากในการออกเสียง หน่วยเสียง/v/ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งท้ายคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 17% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 17% หน่วยเสียง/θ/ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งท้ายคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 56% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 56% หน่วยเสียง/z/ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งท้ายคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 33% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 33% หน่วยเสียง/ʃ/ก่อนเรียนนักเรียนออกเสียงตำแหน่งท้ายคำได้ 0% หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ 42% นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงเพิ่มขึ้น 42% การที่นักเรียนออกเสียงได้มากน้อยแตกต่างกันเป็นเพราะนักเรียนอ่านคำภาษาอังกฤษไม่ออกและ นักเรียนบางคนออกเสียงผิด จากแบบทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /v/ ในคำศัพท์ **wave** นักเรียนออกเสียงเป็น *[**weɪb**] นักเรียนใช้เสียงอุบ /b/ ในภาษาไทยมาแทน หน่วยเสียง /θ/ ในคำศัพท์ **tooth** นักเรียนออกเสียงเป็น *[**tu:d**] หรือ *[**t^hu:d**] นักเรียนใช้เสียงอุบ /d/ ในภาษาไทยมาแทน หน่วยเสียง /z/ ในคำศัพท์ **these** นักเรียนออกเสียงเป็น *[**did**] นักเรียนใช้เสียงอุบ /d/ ในภาษาไทยมาแทน และ หน่วยเสียง /ʃ/ ในคำศัพท์ **push** นักเรียนออกเสียงเป็น *[**pu:d**] นักเรียนใช้เสียงอุบ /d/ ในภาษาไทย

* คำที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง

มาแทนกล่าวได้ว่านักเรียนใช้มาตราตัวสะกดแม่กบ มาแทนหน่วยเสียง /v/ และใช้มาตราตัวสะกดแม่กค มาแทนหน่วยเสียง /θ, z, ʃ/

จากข้อมูลข้างต้นแสดงว่านักเรียนไม่มีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียง /f, s/ ตำแหน่งต้นคำเพราะเป็นหน่วยเสียงที่มีในระบบเสียงภาษาไทยแต่มีปัญหาในการออกเสียงในตำแหน่งท้ายคำเนื่องจากหน่วยเสียง /f, s/ ไม่มีในระบบเสียงท้ายคำภาษาไทย ส่วนการออกเสียงหน่วยเสียง /v, θ, z, ʃ/ มักประสบปัญหาในการออกเสียงทั้งในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำเพราะเป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย จากงานวิจัยพบว่านักเรียนออกเสียงโดยใช้หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่ใกล้เคียงมาใช้แทน สอดคล้องกับ จรัลวิไล จรุงโรจน์ (2552) ที่กล่าวถึงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทยว่าตำแหน่งต้นคำนักเรียนอาจนำเสียงที่ใกล้เคียงและอยู่ในระบบเสียงภาษาไทยมาแทน ส่วนในตำแหน่งท้ายคำคนไทยมัก นำเสียงอุบในระบบมาตราตัวสะกดภาษาไทยมาแทน การที่นักเรียนออกเสียงหน่วยเสียงภาษาไทยที่เป็นภาษาแม่ของนักเรียนแทนการออกเสียงหน่วยเสียงภาษาอังกฤษเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีการแทรกแซงในการออกเสียงภาษาอังกฤษลักษณะนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของกมลเนตร ลีวาเมาะ (2544) ที่พบว่าภูมิหลังทางภาษาส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ

2. ผลการสอนการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

การฝึกออกเสียงโดยวิธีสอนภาษาแบบฟังพูดด้วยกิจกรรมคู่เทียบเสียงช่วยให้นักเรียนแยกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษได้ว่าแต่ละหน่วยเสียงมีวิธีการออกเสียงต่างกัน เกิดจากการใช้อวัยวะในการออกเสียงที่สำคัญ ได้แก่ ตำแหน่งที่เกิดเสียง ลักษณะการออกเสียงและการสั้นหรือไม่สั้นของเส้นเสียง นักเรียนได้ฝึกแยกความแตกต่างของเสียง ได้ฝึกฟังเสียงที่ถูกต้องจากเจ้าของภาษา โดยเฉพาะนักเรียนจะได้ยินความแตกต่างระหว่างเสียงแต่ละคู่ได้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับงานวิจัยของจิรประภา บุญพรหม (2551); สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร (2551); และ เดวิด (David. 1997: online) ที่ใช้หลักคู่เทียบเสียงในการแก้ปัญหาการออกเสียง เนื่องจากคู่เทียบเสียงทำให้นักเรียนเห็นความแตกต่างของเสียงที่นำมาเปรียบเทียบกัน นอกจากนี้กิจกรรมคู่เทียบเสียงยังทำให้นักเรียนเลียนแบบการออกเสียงจากเทปบันทึกเสียงเจ้าของภาษารวมทั้งการฝึกแบบซ้ำๆ ทำให้นักเรียนสามารถแยกเสียงและออกเสียงได้ นักเรียนได้ฝึกวิเคราะห์การออกเสียงของตนเองและของเพื่อนว่าออกเสียงได้ถูกต้องหรือไม่ นักเรียนให้ความสนใจที่จะฟังเสียงตนเองและเสียงเพื่อน ซึ่งนักเรียนไม่เคยทำกิจกรรมลักษณะนี้มาก่อน สอดคล้องกับเชอร์วิล (Cheryl. 2008: online) ที่กล่าวว่าการใช้คู่เทียบเสียงช่วยในการออกเสียงคำศัพท์ที่ยากต่อการออกเสียงเพื่อสื่อความหมาย ส่วนการฝึกออกเสียงด้วยทั้งทวิสเตอร์เป็น

กิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงและนักเรียนได้พัฒนาการออกเสียงในบรรยากาศในการเรียนการสอนที่สนุกสนาน ทั้งทวิสเตอร์เป็นวิธีฝึกซ้ำๆ กันหลายครั้งทำให้นักเรียนสามารถออกเสียงหน่วยเสียงเป้าหมายได้อย่างอัตโนมัติ สอดคล้องกับลดาพรรณ สุทธิสินธุ์ (2551); และสแกนลัน (Scanlon. 1994: online) ที่ใช้ทั้งทวิสเตอร์เป็นเทคนิคอย่างหนึ่งในการวิจัยการสอนการออกเสียงและพบว่าทั้งทวิสเตอร์เป็นเทคนิคที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม สามารถใช้เป็นตัวกระตุ้นในการฝึกการออกเสียงได้ดี

ในงานวิจัยนี้ผู้สอนจะอธิบายหลักการทางสรีรศาสตร์ และใช้ CD-ROM ที่เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียงเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยดึงดูดสายตาและสร้างความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ นักเรียนจะได้เห็นรูปปาก ฐานกรณ์หรืออวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง นอกจากนี้การให้นักเรียนส่องกระจกขณะทำรูปปากและวางฐานกรณ์ และใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือกเพื่อตรวจสอบการสั่นหรือไม่สั่นของเส้นเสียงทำให้นักเรียนมีความสนใจและมีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี ด้วยกลวิธีการสอนนี้จึงทำให้นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงได้ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ รุ่งลาวัลย์ กุมภา (2550); พลอยศิริ มากมณี (2538); และชมิทธ์ (Schmidt. 2006: online) ที่ได้สอนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้การอธิบายด้วยหลักการทางสรีรศาสตร์ ซึ่งเป็นวิธีออกเสียงที่เมื่อออกเสียงหน่วยเสียงใดนักเรียนจะต้องรู้ว่าหน่วยเสียงนั้นเกิดจากอวัยวะใดในการออกเสียง เสียงเกิดที่ตำแหน่งใด รู้ลักษณะของเสียงและลักษณะของปากในการออกเสียง ทำให้นักเรียนด้วยการฝึกออกเสียงโดยหลักการทางสรีรศาสตร์ นักเรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องมากขึ้น

สรุปได้ว่า การอธิบายด้วยหลักการทางสรีรศาสตร์จากผู้สอนร่วมกับสื่อการเรียนการสอนลักษณะ CD-ROM ทำให้นักเรียนได้เห็นภาพเคลื่อนไหวของฐานกรณ์ ลักษณะการออกเสียง การรู้ว่าเป็นเสียงสั่นไม่สั่น และการฝึกการออกเสียงด้วยกิจกรรมคู่เทียบเสียงและทวิสเตอร์เป็นกิจกรรมการสอนที่เหมาะสมในการพัฒนาการออกเสียงเสียดแทรกตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ เนื่องจากขั้นตอนแรกของการสอนทำให้นักเรียนรู้ว่าตนเองต้องใช้ฐานกรณ์อย่างไร ต้องเปล่งเสียงอย่างไร หลังจากนั้นนักเรียนได้ฝึกฝนการออกเสียงด้วยการเลียนแบบเสียงที่ถูกต้องจากเทปบันทึกเสียงจากเจ้าของภาษาหรือจากผู้สอน มีการฝึกการออกเสียงซ้ำๆ ฟังการออกเสียงของตนเองและของเพื่อนอย่างซ้ำๆ จากทั้งกิจกรรมคู่เทียบเสียงและทวิสเตอร์ จึงทำให้นักเรียนมีพัฒนาการการออกเสียงพยัญชนะเสียดแทรกทั้งตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ

ข้อเสนอแนะในการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

1. ครูควรให้นักเรียนฟังเสียงจากเจ้าของภาษา เพื่อให้นักเรียนได้ฟังการออกเสียงที่ถูกต้อง และให้ฝึกออกเสียงตามอยู่เสมอ
2. ครูควรเป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านสัทศาสตร์ ที่สามารถอธิบายวิธีการออกเสียง ลักษณะต่างๆ ให้นักเรียนสามารถฟังและออกเสียงตามได้ ความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในการเรียนการสอนภาษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูสอนภาษา ซึ่งจะช่วยให้สอนภาษาได้เข้าใจง่ายขึ้น มีหลักเกณฑ์และคำอธิบายที่ชัดเจน ปฏิบัติได้ ทั้งยังเป็นแนวทางให้สามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของนักเรียนได้เป็นอย่างดีต่อไป
3. ครูควรใส่ใจการออกเสียงของนักเรียน และแก้ไขอย่างจริงจังหากนักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องควรแก้ไขและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเคยชินและนำไปใช้อย่างไม่ถูกต้อง
4. การสอนการออกเสียงควรทำอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง และการฝึกต้องฝึกอย่างถูกวิธี

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์ ที่ช่วยพัฒนาการออกเสียงหน่วยเสียงอื่นๆ ที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย
2. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความคงทนของพัฒนาการการออกเสียงด้วยวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูดและหลักการทางสรีรศาสตร์

บรรณานุกรม

- กมลเนตร ลีวาเมาะ. (2544). การศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะกักท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีภูมิหลังทางภาษาต่างกัน. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา นาคสกุล. (2541). ระบบเสียงภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โครงการตำรา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรัลวิไล จรุงญโรจน์. (2552). ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิรประภา บุญพรหม. (2551). การประเมินประสิทธิผลกลยุทธ์ศาสตร์ทางแก้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาฝรั่งเศสของนักศึกษาไทย สัมพันธ์ เสียงสระ และเสียงพยัญชนะ. โครงการวิจัย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ถิรทิพย์ ภาพรवाद. (2538). ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในชุมชนที่พูดภาษาไทยเขมร จังหวัดสุรินทร์. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.(ภาษาอังกฤษ). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บำรุง ไตรรัตน์. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์.
- ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. (2552). การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปีเตอร์ แลตฟอกต์. (2552). สัทศาสตร์. แปลโดย อภิลักษณ์ ธรรมทวิชกุล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: WADSWORTH CENGAGE Learning.
- พัชรี พลาวงศ์. (2548, กรกฎาคม-กันยายน). เทคนิคและวิธีสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ. วารสารรามคำแหง 22(3): 28-39.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2539). การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พลอยสิริ มากมณี. (2538). ผลการฝึกออกเสียงโดยใช้สัทศาสตร์ที่มีต่อการออกเสียงและการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่. วิทยานิพนธ์

- กศ.ม. (การประถมศึกษา). ปัตตานี: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขต ปัตตานี. ถ่ายเอกสาร.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2550). การประยุกต์หลักการคู่เทียบเสียงในการสอนภาษาไทยแก่ผู้เรียน
ชาวต่างประเทศ. *วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*. 29(1): 33-46.
- รุ่งลาวัลย์ กุมาภา. (2550). การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกออกเสียงคำที่มี
ตัวสะกดสำหรับนักเรียนปกาเกาะญอ โรงเรียนบ้านขุนแม่ นาย อำเภอแม่แจ่ม จังหวัด
เชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ลดาวรรณ สุทธิสินธุ์. (2551). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทั้งทวิสเตอร์
คำคล้องจอง และโคลง เพื่อฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร. (2553). *การสอนภาษาตามแนวภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิทยา นาทอง. (2549). *การเปรียบเทียบภาษาอังกฤษกับภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศศิธร แสงธนู; และ คิต พงศทัต. (2534). *คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช.
- ลัมฤทธิ โพธิ์ไพร. (2551). *การศึกษามลของการใช้เกมทางภาษาแก้ปัญหาการออกเสียง
ควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนเทพศิรินทร์นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุธินี สุขตระกูล. (2526). *วิธีวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เสงี่ยม ไตรรัตน์. (2534). *การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2528). *ภาษาศาสตร์ 431: การเปรียบเทียบและวิเคราะห์ภาษา*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรพิน พจนานนท์; และคณะ. (2537, ตุลาคม-2538, มกราคม). การศึกษาหน่วยเสียงภาษาอังกฤษ
ที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของเด็กระดับประถมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.
วารสารศึกษาศาสตร์ มข. 17(3): 46-48.

เอิร์ล ดับเบิลยู สตีวีส. (2538). *การเรียนการสอนภาษา*. แปลโดย เกษมศรี วงศ์เลิศวิทย์.
กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

Anglik, Yamin. (2003). The online resource for students of English as a second or foreign language: *Tongue Twisters*. Retrieved September 10, 2011, from http://www.anglik.net/tongue_twisters.html

Cheryl Caesar. (2008). *Using Minimal Pairs to Help with Pronunciation Difficulties*. Retrieved October 5, 2011, from <http://iteslj.org/Techniques/Caesar-UsingMinimalPairs.html>

David F. Dalton. (1997). *Some Techniques for Teaching Pronunciation*. Retrieved October 5, 2011, from <http://iteslj.org/Techniques/Dalton-Pronunciation.html>

Fries, Charles C. (1970). *Teaching and Learning English as a Foreign Language*. Ann Arbor: The University of Michigan Press.

John, Higgins. (2011). *Minimal pairs for English RP: List by John Higgins*. Retrieved June 30, 2011, from <http://myweb.tiscali.co.uk/wordscape/wordlist/>

Lewis, Beth. (June, 2005). A Tongue Twister Language Arts Lesson. *Journal of Social Issue*. 2(89): 134-136.

Léon, P.&M. (1969). *Introduction à la phonétique corrective*. Paris: Didier.

Renard, P. (1971). *Introduction à la méthode verbo-tonale de correction phonétique*. Paris: Didier.

Scanlon, Christine L. (1995). *Acoustic Analysis of a Dyslexic's and Normal's Speech Production*. Boston: MGH Institute of Health Professions.

Schmidt, Renate Marie. (October, 2006). *Teaching pronunciation in the High School German Classroom: Impact on Perceptual, Spelling and Decoding Ability*. University of Calgary (Canada). Retrieved September 1, 2011, from <http://proquest.umi.com/pqdlink?Ver=1&Exp=05142017&FMT=7&DID=1136079441&RQT=309&attempt=1>

Tongue-twister. (n.d.). In *Wikipedia*. Retrieved September 7, 2011, from <http://en.wikipedia.org/wiki/Tongue-twister>

ภาคผนวก

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อฝึกการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ เป็นแผนการฝึกที่สร้างขึ้นเพื่อแก้ปัญหาทางด้านการออกเสียงของนักเรียน ซึ่งมีจำนวน 4 แผน ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หน่วยเสียง /f, v/ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หน่วยเสียง /t, θ/ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หน่วยเสียง /s, z/ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หน่วยเสียง /ʃ, tʃ/ แต่ละแผนประกอบด้วยกิจกรรม 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่กิจกรรม (5 นาที)

ครูใช้คำถามให้นักเรียนตอบเพื่อนำเข้าสู่บทเรียนหน่วยเสียงเป้าหมาย

2. ชี้นำเสนอหลักการทางสรีรศาสตร์ (20 นาที)

ครูให้ความรู้ทางสรีรศาสตร์ ลักษณะการออกเสียง ตำแหน่งเกิดเสียงและการสั่นของเส้นเสียง ว่าการออกเสียงแต่ละหน่วยเสียงนั้นมีวิธีการเปล่งเสียงอย่างไร ใช้อวัยวะส่วนใดในการออกเสียง โดยเปิดแผ่น CD-ROM การออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของปรารมภรัตน์ โชติกเสถียร (2552) เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียง การทำรูปปากและการเคลื่อนไหวของอวัยวะภายในปากของเจ้าของภาษาที่ทำให้เกิดเสียงต่างๆ ให้นักเรียนดูฐานกรณ์หรืออวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงของแต่ละหน่วยเสียงประกอบการอธิบาย พร้อมกับให้นักเรียนฝึกทำรูปปาก วางตำแหน่งลิ้น แล้วเปล่งเสียงออกมา โดยให้นักเรียนส่องกระจกเงาเพื่อดูการออกเสียงของตนเอง นักเรียนจะได้เห็นฐานกรณ์หรืออวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงของตนเอง และใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือกเพื่อตรวจสอบการสั่นหรือไม่สั่นของเส้นเสียง

3. ฝึกออกเสียง

3.1 คู่เทียบเสียง (30 นาที) ครูใช้กิจกรรม คู่เทียบเสียงซึ่งเป็นกิจกรรม ที่สามารถช่วยให้นักเรียนสามารถแยกเสียงของแต่ละหน่วยเสียงได้ว่าแต่ละหน่วยเสียงที่ต่างกันมีวิธีการออกเสียงต่างกัน การสอนคู่เทียบเสียงเป็นการสอนที่สามารถทำ ให้นักเรียนได้เห็นความแตกต่างของการออกเสียงคำคู่เหล่านั้น

3.2 ทังทวิสเตอร์ (30 นาที) ครูใช้กิจกรรมทังทวิสเตอร์เพื่อฝึกกล้ามเนื้อ ด้วยการนำคำที่เมื่อออกเสียงเร็วๆ ลิ้นจะบิดไปมาอย่างรวดเร็ว นำมาเล่นเพื่อความสนุกสนานและฝึกทักษะการออกเสียงให้ชัดเจน

4. ชี้นสรุป (5 นาที)

ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์และสรุปวิธีการออกเสียง ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1
เรื่อง การสอนหน่วยเสียง /f, v/

1. สาระสำคัญ

การฝึกลูกออกเสียงหน่วยเสียง /f/ กับ /v/ ตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนออกเสียงหน่วยเสียง /f/ กับ /v/ ได้ถูกต้อง

3. เนื้อหา

หน่วยเสียง /f/ เคลื่อนริมฝีปากล่างขึ้นไปสัมผัสกับขอบฟันบน แล้วพ่นลมออกมาโดยให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างริมฝีปากล่างกับขอบฟันบน เส้นเสียงไม่สั่น

หน่วยเสียง /v/ เคลื่อนริมฝีปากล่างขึ้นไปสัมผัสกับขอบฟันบน แล้วพ่นลมออกมาโดยให้พ่นลมให้มีระดับเสียงต่ำ ให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างริมฝีปากล่างกับขอบฟันบน เส้นเสียงสั่น

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

1. ให้นักเรียนดูภาพ fan แล้วครูถามนักเรียนว่า What is it? ให้นักเรียนตอบ It is a และให้นักเรียนดูภาพ van แล้วครูถามนักเรียนว่า What is it? ให้นักเรียนตอบ It is a แล้วให้นักเรียนออกเสียง fan - van

2. ให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาออกเสียงคำว่า fan - van แล้วให้นักเรียนบอกว่าได้ยินเจ้าของภาษาออกเสียงคำใด เสียงของคำที่ได้นั้นเหมือนกันหรือต่างกัน

3. ให้นักเรียนดูภาพ safe แล้วครูถามนักเรียนว่า What is it? ให้นักเรียนตอบ It is a และให้นักเรียนดูภาพ save แล้วครูถามนักเรียนว่า What do they do? ให้นักเรียนตอบ They the money. แล้วให้นักเรียนออกเสียง safe - save

4. ให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาออกเสียงคำว่า safe - save แล้วให้นักเรียนบอกว่าได้ยินเจ้าของภาษาออกเสียงคำใด เสียงของคำที่ได้นั้นเหมือนกันหรือต่างกัน

4.2 ขั้นนำเสนอหลักการทางสรีรศาสตร์

1. เปิดแผ่น CD-ROM การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก /f/ ของปรารมภรัตน์ โชติกเสถียร (2552) ให้นักเรียนดูเพื่อให้นักเรียนได้เห็นรูปปาก สฐานกรณ์ ตำแหน่งของลิ้น และ กระแสลม ในขณะที่เปล่งเสียง
2. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /f/ ยาวๆ แล้วให้นักเรียนสังเกตการออกเสียง
3. ครูอธิบายการออกเสียง /f/ ว่าเป็นการออกเสียงโดยใช้ฟันบนสัมผัสกับริมฝีปากล่าง แล้วพ่นลมออกมา เส้นเสียงไม่สั่น โดยให้นักเรียนดูฐานกรณ์ที่เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียง ประกอบการอธิบาย
4. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /f/ ตาม CD-ROM ในขณะให้นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียน ดูรูปปากของตนในกระจกเงา ให้ฝึกออกเสียง /f/ ประมาณ 4-5 ครั้ง
5. เปิดแผ่น CD-ROM การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก /v/ ของปรารมภรัตน์ โชติกเสถียร (2552) มาให้นักเรียนดูเพื่อให้นักเรียนได้เห็นรูปปาก สฐานกรณ์ ตำแหน่งของลิ้น และ กระแสลม ในขณะที่เปล่งเสียง
6. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /v/ ยาวๆ แล้วให้นักเรียนสังเกตการออกเสียง
7. ครูอธิบายการออกเสียง /v/ ว่าเป็นการออกเสียงโดยเป็นการใช้ฟันบนสัมผัสกับริมฝีปากล่าง แล้วพ่นลมออกมาโดยให้พ่นลมให้มีระดับเสียงต่ำ ให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างฟันบนกับริมฝีปากล่างหรือให้ทำปากคล้ายกับการออกเสียง /f/ แล้วให้ออกเสียงสระเออในใจพร้อมกับ เปล่งเสียงออกมา จะพบว่าเสียงมีความก้อง เส้นเสียงสั่น ตรวจสอบโดยใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือก โดยให้นักเรียนดูฐานกรณ์ที่เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียง ประกอบการอธิบาย
8. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /v/ ตาม CD-ROM ในขณะให้นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียน ดูรูปปากของตนในกระจกเงา ใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือก ให้ฝึกออกเสียง /v/ ประมาณ 4-5 ครั้ง
9. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /f/ กับเสียง /v/ พร้อมกับอธิบายว่าเสียง /f/ กับเสียง /v/ เป็นการออกเสียงที่เป็นการใช้ฟันบนสัมผัสกับริมฝีปากล่าง มีรูปปากเหมือนกัน แตกต่างกันที่เสียง /f/ เส้นเสียงไม่สั่น แต่เสียง /v/ เส้นเสียงสั่น
10. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /f/ กับเสียง /v/ ในขณะให้นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียน ดูรูปปาก ของตนในกระจกเงา ใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือก ให้ฝึกออกเสียง /f/ กับเสียง /v/ ประมาณ 4-5 ครั้ง และจับคู่ฝึกออกเสียงกับเพื่อนอีกประมาณ 4-5 ครั้ง

4.3 ขึ้นฝึกออกเสียง

4.3.1 คู่เทียบเสียง

1. ให้นักเรียนดูบัตรคำ fan ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม และนักเรียนดูบัตรคำ van ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นให้นักเรียนฟังการออกเสียงคู่เทียบเสียง fan - van 3 ครั้ง และให้นักเรียนดูบัตรคำ safe ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม และนักเรียนดูบัตรคำ save ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นให้นักเรียนฟังการออกเสียงคู่เทียบเสียง safe - save 3 ครั้ง

2. ให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำศัพท์เป็นคู่ แล้วให้นักเรียนบอกว่าคำคู่ที่ออกเสียงนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด ดังนี้

fan - van	fan - fan	van - van	van - fan
fan - fan	fan - van	van - fan	van - van
safe - save	save - save	safe - safe	save - safe
save - save	safe - safe	save - safe	safe - save

3. ให้นักเรียนฝึกฟังและออกเสียงคู่เทียบเสียงโดยให้ฝึกทั้งห้องก่อน แล้วแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มที่ 1 ออกเสียงคำศัพท์เป็นคู่ แล้วให้นักเรียนกลุ่มที่ 2 ฟังแล้วบอกว่าคำคู่ที่ได้ยินนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนกลุ่มที่ 2 ตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด จากนั้นให้นักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 สลับบทบาทกัน (ให้ครูสังเกตการออกเสียงของนักเรียนด้วยว่านักเรียนออกเสียงถูกต้องหรือไม่)

4. จากนั้นแบ่งกลุ่มย่อยประมาณ 4-5 คน และสุดท้ายให้นักเรียนแบ่งเป็นคู่ โดยให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งออกเสียงคำคู่ แล้วให้นักเรียนอีกกลุ่มบอกว่าคำคู่ออกเสียงนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสลับบทบาทกัน (ให้ครูสังเกตการออกเสียงของนักเรียนด้วยว่านักเรียนออกเสียงถูกต้องหรือไม่)

5. ให้นักเรียนดูภาพแล้วออกเสียง fan กับ van และ safe กับ save คำละ 3 ครั้ง

4.3.2 ทังทวิสเตอร์

1. ให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำศัพท์จากเจ้าของภาษาและฝึกออกเสียงตามซ้ำๆ

หลายรอบ

five	fat	fish	funny
wife	staff	chef	knife
vet	very	violet	van
live	love	have	

2. แจก Tongue Twister ให้นักเรียนแต่ละคนแล้วให้นักเรียนฟังการออกเสียงของเจ้าของภาษาและฝึกออกเสียงตามซ้ำๆ หลายรอบ

Five fat fish love to live with the funny vet's wife staff.

We have to save our lives away from the chef's knife in a very nice violet van.

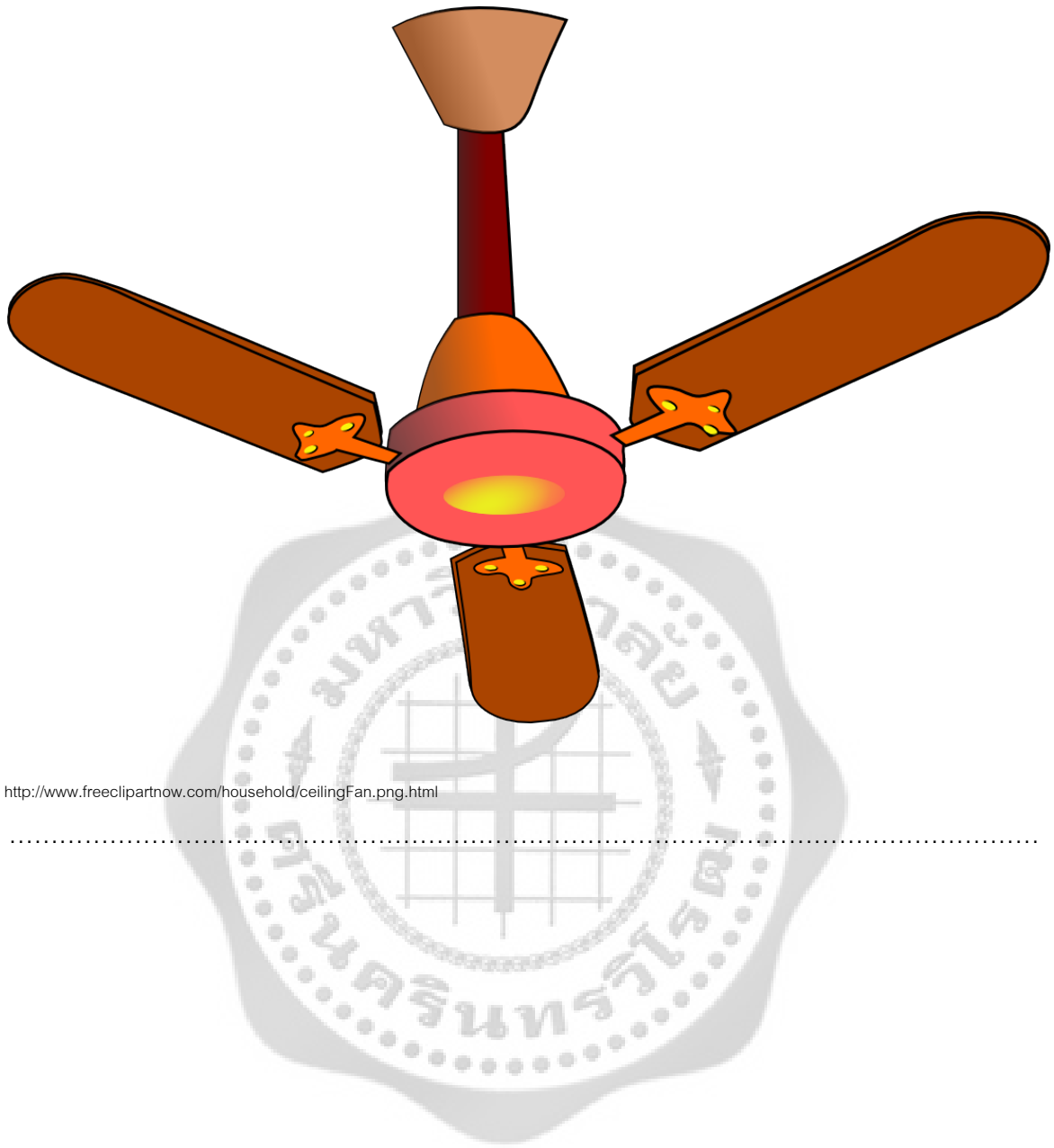
3. ครูถามนักเรียนว่าแต่ละคำออกเสียงอย่างไร แล้วจึงอธิบายลักษณะการออกเสียงในแต่ละคำที่มีเสียง /f/ หรือเสียง /v/ โดยให้นักเรียนสังเกตอักษรสีแดงคือเสียง /f/ เส้นเสียงไม่สั้น อักษรสีเขียวคือเสียง /v/ เส้นเสียงสั้น

4. ให้นักเรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องก่อน แล้วแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม จากนั้นแบ่งกลุ่มย่อยประมาณ 4-5 คน แบ่งเป็นคู่ และสุดท้ายให้นักเรียนแต่ละคนฝึกการออกเสียง Tongue Twister ด้วยตนเอง และครูคอยสังเกตการออกเสียงของนักเรียนและคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อพบความบกพร่อง

5. ให้นักเรียนแข่งขันกันออกเสียง Tongue Twister คนที่ออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้อง และเร็วที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

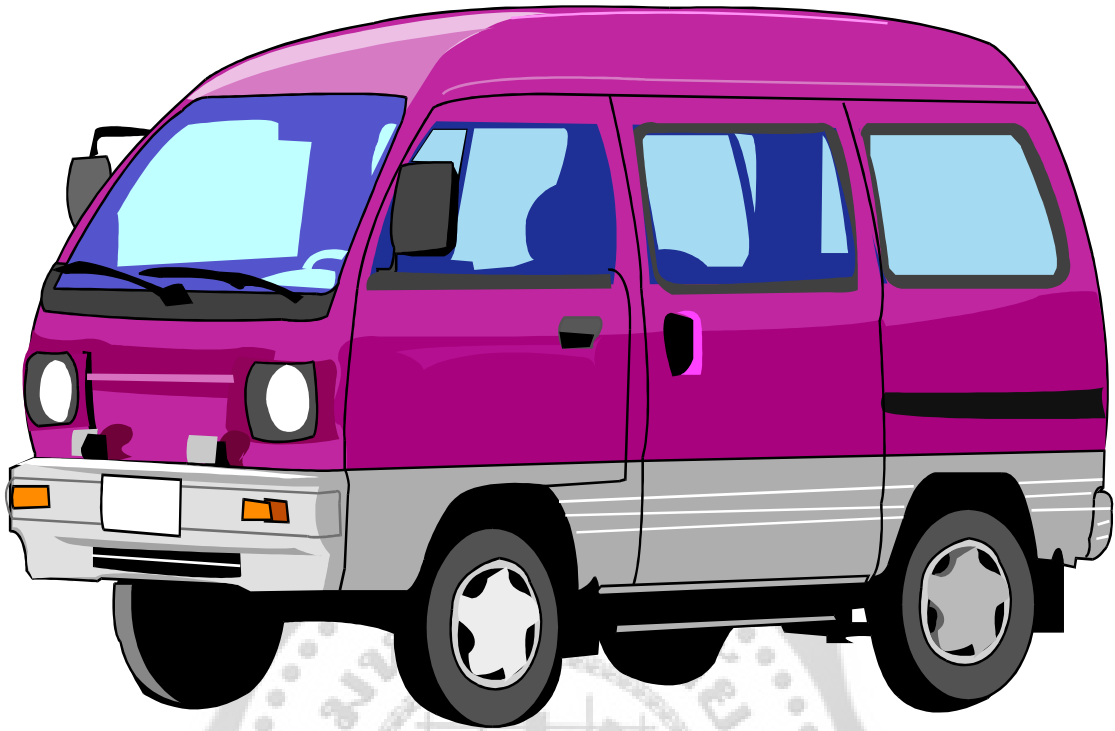
4.4 ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์และสรุป วิธีการออกเสียง ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียง /f/ กับหน่วยเสียง /v/

<http://www.freeclipartnow.com/household/ceilingFan.png.html>

FAN

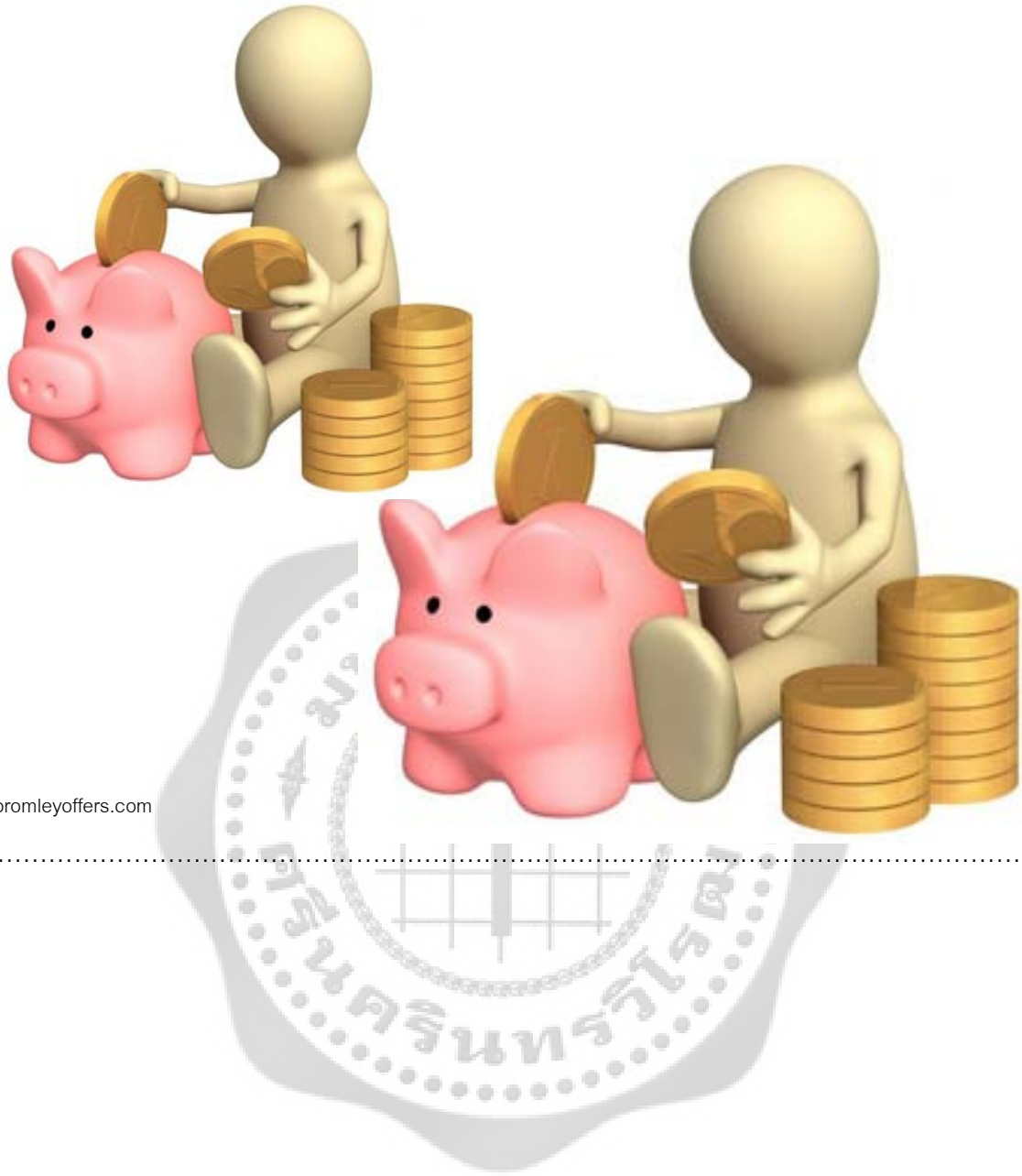

VAN

techcavern.com

SAFE

bromleyoffers.com

SAVE

Tongue Twister

Five fat fish love to live with the funny vet's wife staff.
 We have to save our lives away from the chef's knife
 in a very nice violet van.

● v เส้นเสียงสั้น

● f เส้นเสียงไม่สั้น

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2
เรื่อง การสอนหน่วยเสียง /t, θ/

1. สาระสำคัญ

การฝึกลูกเสียงหน่วยเสียง /t/ กับ /θ/ ตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนออกเสียงหน่วยเสียง /t/ กับ /θ/ ได้ถูกต้อง

3. เนื้อหา

หน่วยเสียง /t/ ปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือก กระแสลมจากปอดถูกกักอยู่ครู่หนึ่งที่จุดสัมผัสก่อนระเบิดออกมาอย่างรวดเร็ว เส้นเสียงไม่สั่น

หน่วยเสียง /θ/ ใช้ปลายลิ้นยื่นออกไประหว่างฟันบนและฟันล่าง ปลายลิ้นจะอยู่ตรงขอบฟันบนแล้วพ่นลมออกมา โดยให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างลิ้นกับฟัน เส้นเสียงไม่สั่น

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

1. ให้นักเรียนดูภาพ tin แล้วครูถามนักเรียนว่า What is it? ให้นักเรียนตอบ It is a..... และให้นักเรียนดูภาพ thin แล้วครูถามนักเรียนว่า What is his shape? ให้นักเรียนตอบ His shape is แล้วให้นักเรียนออกเสียง tin - thin

2. ให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาออกเสียงคำว่า tin - thin แล้วให้นักเรียนบอกว่าได้ยินเจ้าของภาษาออกเสียงคำใด เสียงของคำที่ได้ยินนั้นเหมือนกันหรือต่างกัน

3. ให้นักเรียนดูภาพ bat แล้วครูถามนักเรียนว่า What is it? ให้นักเรียนตอบ It is a และให้นักเรียนดูภาพ bath แล้วครูถามนักเรียนว่า What does he do? ให้นักเรียนตอบ He takes a แล้วให้นักเรียนออกเสียง bat - bath

4. ให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาออกเสียงคำว่า bat - bath แล้วให้นักเรียนบอกว่าได้ยินเจ้าของภาษาออกเสียงคำใด เสียงของคำที่ได้ยินนั้นเหมือนกันหรือต่างกัน

4.2 ขั้นนำเสนอหลักการทางสรีรศาสตร์

1. เปิดแผ่น CD-ROM การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก /t/ ของปรารมภรัตน์ ไซติกเสถียร (2552) มาให้นักเรียนดูเพื่อให้นักเรียนได้เห็นรูปปาก ฐานกรณ์ ตำแหน่งของลิ้น และ กระแสลม ในขณะที่เปล่งเสียง
2. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /t/ ยาวๆ แล้วให้นักเรียนสังเกตการออกเสียง
3. ครูอธิบายการออกเสียง /t/ ว่าเป็นการออกเสียงโดยปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือก กระแสลมจากปอดถูกกักอยู่ครู่หนึ่งที่จุดสัมผัส ก่อนระเบิดออกมาอย่างรวดเร็ว เส้นเสียงไม่สั่นโดยให้นักเรียนดูฐานกรณ์ที่เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียงประกอบการอธิบาย
4. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /t/ ตาม CD-ROM ในขณะที่นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียนดูรูปปาก ตำแหน่งลิ้นของตนในกระจกเงา ให้ฝึกออกเสียง /t/ ประมาณ 4-5 ครั้ง
5. เปิดแผ่น CD-ROM การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก /θ/ ของปรารมภรัตน์ ไซติกเสถียร (2552) มาให้นักเรียนดูเพื่อให้นักเรียนได้เห็นรูปปาก ฐานกรณ์ ตำแหน่งของลิ้น และ กระแสลมในขณะที่เปล่งเสียง และบอกนักเรียนว่าเสียง /θ/ จะปรากฏในคำภาษาอังกฤษที่มีตัวอักษร th เช่น คำว่า thin, thief, mouth, health เป็นต้น
6. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /θ/ ยาวๆ แล้วให้นักเรียนสังเกตการออกเสียง
7. ครูอธิบายการออกเสียง /θ/ ว่าเป็นการออกเสียงโดยใช้ปลายลิ้นยื่นออกไประหว่าง ฟันบนและฟันล่าง ปลายลิ้นจะอยู่ตรงขอบฟันบนแล้วฟันลมออกมา โดยให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างลิ้นกับฟัน เส้นเสียงไม่สั่น โดยให้นักเรียนดูฐานกรณ์ที่เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียงประกอบการอธิบาย
8. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /θ/ ตาม CD-ROM ในขณะที่นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียนดูรูปปาก ตำแหน่งลิ้นของตนในกระจกเงา ให้ฝึกออกเสียง /θ/ ประมาณ 4-5 ครั้ง
9. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /t/ กับเสียง /θ/ พร้อมกับอธิบายว่าหน่วยเสียง /t/ กับ หน่วยเสียง /θ/ เป็นการออกเสียงที่มีรูปปากและตำแหน่งลิ้นแตกต่างกัน โดยที่หน่วยเสียง /t/ ปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือก ส่วนหน่วยเสียง /θ/ ใช้ปลายลิ้นยื่นออกไประหว่างฟันบนและฟันล่าง ปลายลิ้นจะอยู่ตรงขอบฟันบน เส้นเสียงไม่สั่นเหมือนกัน
10. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /t/ กับเสียง /θ/ ในขณะที่นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียนดูรูปปาก ตำแหน่งลิ้นของตนในกระจกเงา ให้ฝึกออกเสียง /t/ กับเสียง /θ/ ประมาณ 4-5 ครั้ง และจับคู่ฝึกออกเสียงกับเพื่อนอีกประมาณ 4-5 ครั้ง

4.3 ขึ้นฝึกออกเสียง

4.3.1 คู่เทียบเสียง

1. ให้นักเรียนดูบัตรคำ tin กับ thin ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นให้นักเรียนฟังการออกเสียงคู่เทียบเสียง tin - thin 3 ครั้ง และให้นักเรียนดูบัตรคำ bat ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม และนักเรียนดูบัตรคำ bath ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นให้นักเรียนฟังการออกเสียงคู่เทียบเสียง bat - bath 3 ครั้ง

2. ให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำศัพท์เป็นคู่ แล้วให้นักเรียนบอกว่าคำคู่ที่ออกเสียงนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด ดังนี้

thin - thin	tin - thin	thin - tin	tin - tin
tin - thin	thin - thin	tin - tin	thin - tin
bath - bat	bat - bath	bath - bath	bat - bat
bat - bath	bath - bat	bat - bat	bath - bath

3. ให้นักเรียนฝึกฟังและออกเสียงคู่เทียบเสียงโดยให้ฝึกทั้งห้องก่อน แล้วแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มที่ 1 ออกเสียงคำศัพท์เป็นคู่ แล้วให้นักเรียนกลุ่มที่ 2 ฟังแล้วบอกว่าคำคู่ที่ได้ยินนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนกลุ่มที่ 2 ตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด จากนั้นให้นักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 สลับบทบาทกัน (ให้ครูสังเกตการออกเสียงของนักเรียนด้วยว่านักเรียนออกเสียงถูกต้องหรือไม่)

4. จากนั้นแบ่งกลุ่มย่อยประมาณ 4-5 คน และสุดท้ายให้นักเรียนแบ่งเป็นคู่ โดยให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งออกเสียงคำคู่ แล้วให้นักเรียนอีกกลุ่มบอกว่าคำคู่ออกเสียงนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสลับบทบาทกัน (ให้ครูสังเกตการออกเสียงของนักเรียนด้วยว่านักเรียนออกเสียงถูกต้องหรือไม่)

5. ให้นักเรียนดูภาพแล้วออกเสียง tin กับ thin และ bat กับ bath คำละ 3 ครั้ง

4.3.2 ทังทวิสเตอร์

1. ให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำศัพท์จากเจ้าของภาษาและฝึกออกเสียงตามซ้ำๆ

หลายรอบ

teeth	tiny	toe	tongue
hurt	feet	fat	cat
theif	thump	thick	think
mouth	health	youth(ful)	

2. แจก Tongue Twister ให้นักเรียนแต่ละคนแล้วให้นักเรียนฟังการออกเสียงของเจ้าของภาษาและฝึกออกเสียงตามซ้ำๆ หลายรอบ

The youth^uful thⁱef has three te^eth and a thⁱck mou^uth and he thⁱnks of his he^ulth

when his tiⁿy to^e, th^ump and tou^ug^ue are hur^t by the fe^et of a fa^t ca^t.

3. ครูถามนักเรียนว่าแต่ละคำออกเสียงอย่างไร แล้วจึงอธิบายลักษณะการออกเสียงในแต่ละคำที่มีเสียง /t/ หรือเสียง /θ/ โดยให้นักเรียนสังเกตอักษรสีเขียวคือเสียง /t/ ปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือก อักษรสีแดงคือเสียง /θ/ ปลายลิ้นยื่นออกไประหว่างฟันบนและฟันล่าง ปลายลิ้นจะอยู่ตรงขอบฟันบน

4. ให้นักเรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องก่อน แล้วแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม จากนั้นแบ่งกลุ่มย่อยประมาณ 4-5 คน แบ่งเป็นคู่ และสุดท้ายให้นักเรียนแต่ละคนฝึกการออกเสียง Tongue Twister ด้วยตนเอง และครูคอยสังเกตการออกเสียงของนักเรียนและคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อพบความบกพร่อง

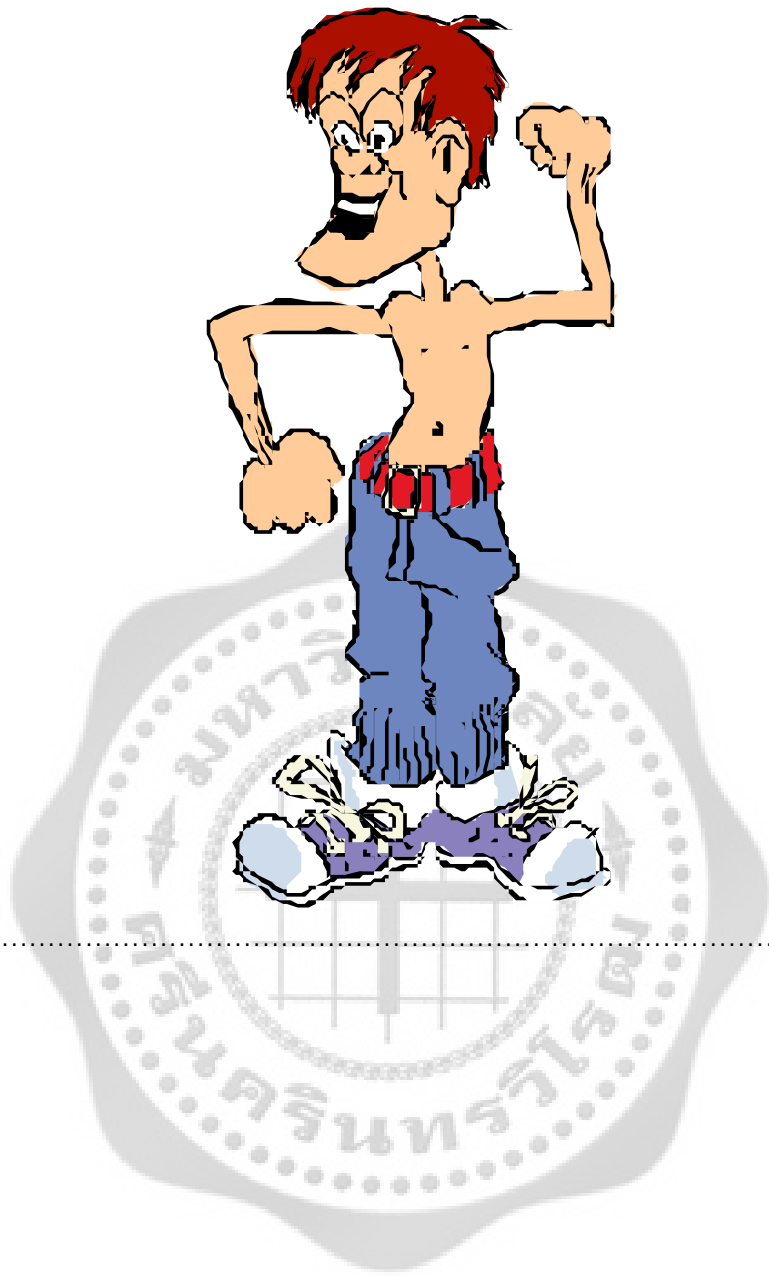
5. ให้นักเรียนแข่งขันกันออกเสียง Tongue Twister คนที่ออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง และเร็วที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

4.4 ขั้นสรุป

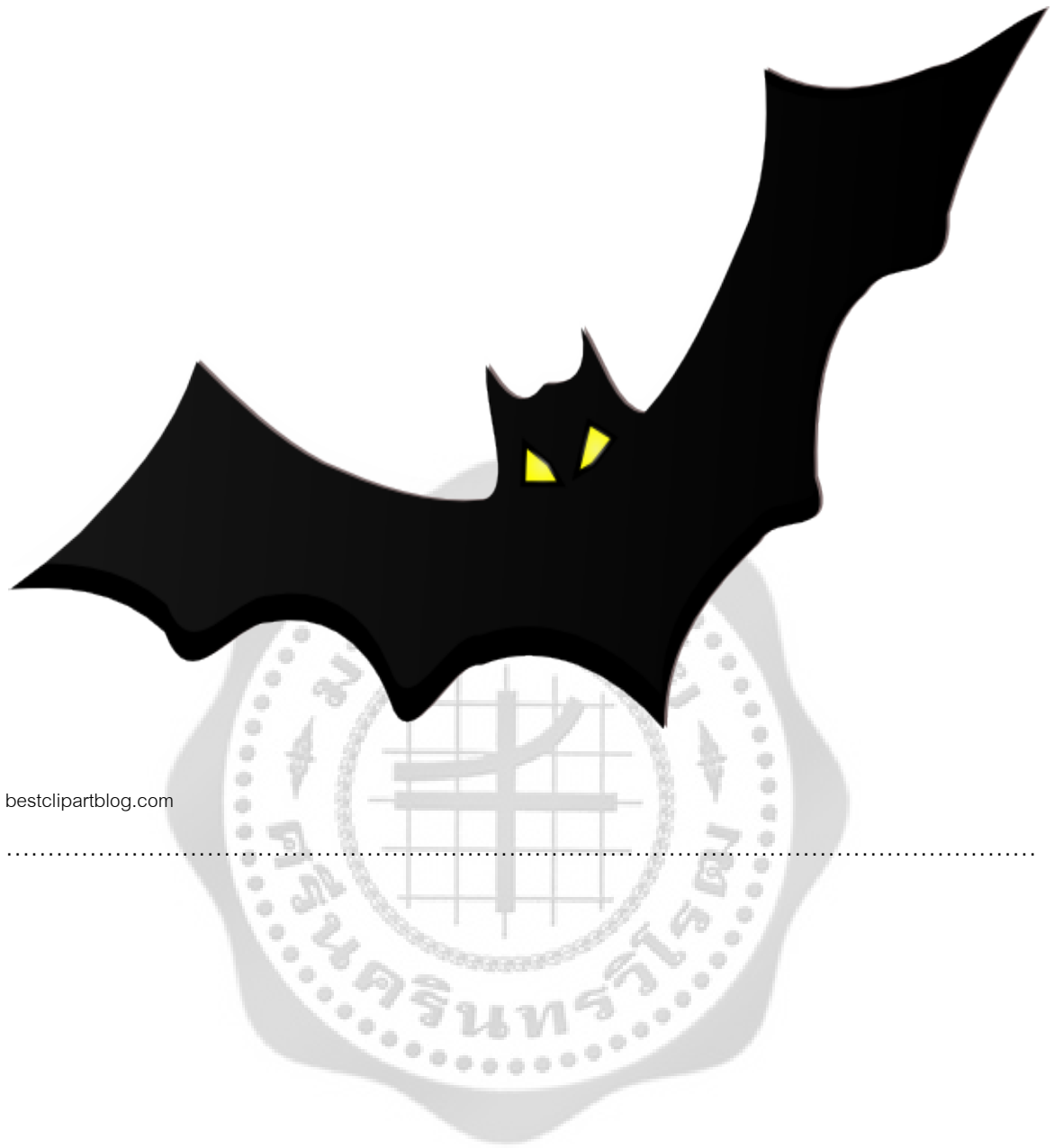
ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์และสรุป วิธีการออกเสียง ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียง /t/ กับหน่วยเสียง /θ/

TIN

THIN

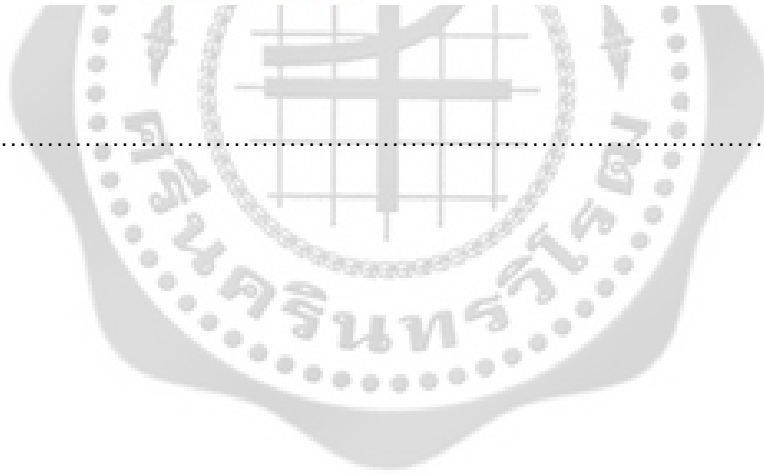

bestclipartblog.com

BAT

learners.in.th

BATH

Tongue Twister

The youththful ththief has three tetheth
and a ththick mouth and he ththinks of his healthth
when his tinthy toe, ththump and tongthue are hurt
by the fethet of a fatth cat.

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3
เรื่อง การสอนหน่วยเสียง /s, z/

1. สาระสำคัญ

การฝึกออกเสียงหน่วยเสียง /s/ กับ /z/ ตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนออกเสียงหน่วยเสียง /s/ กับ /z/ ได้ถูกต้อง

3. เนื้อหา

หน่วยเสียง /s/ ใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปใกล้ปุ่มเหงือก แล้วพ่นลมออกมาโดยให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก เส้นเสียงไม่สั่น

หน่วยเสียง /z/ ใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปใกล้ปุ่มเหงือก แล้วพ่นลมออกมาโดยให้พ่นลมให้มีระดับเสียงต่ำ ให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก เส้นเสียงสั่น

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

1. ให้นักเรียนดูภาพ Sue แล้วครูถามนักเรียนว่า What is her name? ให้นักเรียนตอบ Her name is และให้นักเรียนดูภาพ zoo แล้วครูถามนักเรียนว่า Where is it?

ให้นักเรียนตอบ It is a แล้วให้นักเรียนออกเสียง Sue - zoo

2. ให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาออกเสียงคำว่า Sue - zoo แล้วให้นักเรียนบอกว่าได้ยินเจ้าของภาษาออกเสียงคำใด เสียงของคำที่ได้ยินนั้นเหมือนกันหรือต่างกัน

3. ให้นักเรียนดูภาพ bus แล้วครูถามนักเรียนว่า What is it? ให้นักเรียนตอบ It is a และให้นักเรียนดูภาพ buzz แล้วครูถามนักเรียนว่า What is a swarm of bees sound? ให้นักเรียนตอบ It is asound . แล้วให้นักเรียนออกเสียง bus - buzz

4. ให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาออกเสียงคำว่า bus - buzz แล้วให้นักเรียนบอกว่าได้ยินเจ้าของภาษาออกเสียงคำใด เสียงของคำที่ได้ยินนั้นเหมือนกันหรือต่างกัน

4.2 ขั้นนำเสนอหลักการทางสรีรศาสตร์

1. เปิดแผ่น CD-ROM การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก /s/ ของปรารมภรัตน์ โชติกเสถียร (2552) มาให้นักเรียนดูเพื่อให้นักเรียนได้เห็นรูปปาก ฐานกรณ์ ตำแหน่งของลิ้น และ กระแสลม ในขณะที่เปล่งเสียง
2. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /s/ ยาวๆ แล้วให้นักเรียนสังเกตการออกเสียง
3. ครูอธิบายการออกเสียง /s/ ว่าเป็นการออกเสียงโดยใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปใกล้ปุ่มเหงือก แล้วพ่นลมออกมาโดยให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก โดยให้นักเรียนดูฐานกรณ์ที่เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียงประกอบการอธิบาย
4. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /s/ ตาม CD-ROM ในขณะที่นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียนดูรูปปาก ตำแหน่งลิ้นของตนในกระจกเงา ให้ฝึกออกเสียง /s/ ประมาณ 4-5 ครั้ง
5. เปิดแผ่น CD-ROM การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก /z/ ของปรารมภรัตน์ โชติกเสถียร (2552) มาให้นักเรียนดูเพื่อให้นักเรียนได้เห็นรูปปาก ฐานกรณ์ ตำแหน่งของลิ้น และ กระแสลม ในขณะที่เปล่งเสียง
6. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /z/ ยาวๆ แล้วให้นักเรียนสังเกตการออกเสียง
7. ครูอธิบายการออกเสียง /z/ ว่าเป็นการออกเสียงโดยใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปใกล้ปุ่มเหงือก แล้วพ่นลมออกมาโดยให้พ่นลมให้มีระดับเสียงต่ำ ให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ระหว่างปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก หรือให้ทำปากคล้ายกับการออกเสียง /s/ แล้วให้ออกเสียงสระเออในใจพร้อมกับเปล่งเสียงออกมา จะพบว่าเสียงมีความก้อง เส้นเสียงสั่น ตรวจสอบโดยใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือก โดยให้นักเรียนดูฐานกรณ์ที่เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียงประกอบการอธิบาย
8. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /z/ ตาม CD-ROM ในขณะที่นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียนดูรูปปาก ตำแหน่งลิ้นของตนในกระจกเงา ใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือก ให้ฝึกออกเสียง /z/ ประมาณ 4-5 ครั้ง
9. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /s/ กับเสียง /z/ พร้อมกับอธิบายว่าเสียง /s/ กับเสียง /z/ เป็นกรออกเสียงที่มีรูปปากและตำแหน่งลิ้นเหมือนกัน แตกต่างกันที่เสียง /s/ เส้นเสียงไม่สั่น แต่เสียง /z/ เส้นเสียงสั่น
10. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /s/ กับเสียง /z/ ในขณะที่นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียนดูรูปปาก ตำแหน่งลิ้นของตนในกระจกเงา ใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือก ให้ฝึกออกเสียง /s/ กับเสียง /z/ ประมาณ 4-5 ครั้ง และจับคูฝึกออกเสียงกับเพื่อนอีกประมาณ 4-5 ครั้ง

4.3 ชั้นฝึกออกเสียง

4.3.1 คู่เทียบเสียง

1. ให้นักเรียนดูบัตรคำ Sue ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม และนักเรียนดูบัตรคำ zoo ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นให้นักเรียนฟังการออกเสียงคู่เทียบเสียง Sue - zoo 3 ครั้ง และให้นักเรียนดูบัตรคำ bus ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม และนักเรียนดูบัตรคำ buzz ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นให้นักเรียนฟังการออกเสียงคู่เทียบเสียง bus - buzz 3 ครั้ง

2. ให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำศัพท์เป็นคู่ แล้วให้นักเรียนบอกว่าคำคู่ที่ออกเสียงนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด ดังนี้

Sue - zoo	Sue - Sue	zoo - zoo	zoo - Sue
zoo - zoo	zoo - Sue	Sue - zoo	Sue - Sue
buzz - bus	bus - buzz	buzz - buzz	bus - bus
bus - buzz	buzz - buzz	bus - bus	buzz - bus

3. ให้นักเรียนฝึกฟังและออกเสียงคู่เทียบเสียงโดยให้ฝึกทั้งห้องก่อน แล้วแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มที่ 1 ออกเสียงคำศัพท์เป็นคู่ แล้วให้นักเรียนกลุ่มที่ 2 ฟังแล้วบอกว่าคำคู่ที่ได้ยินนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนกลุ่มที่ 2 ตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด จากนั้นให้นักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 สลับบทบาทกัน (ให้ครูสังเกตการออกเสียงของนักเรียนด้วยว่านักเรียนออกเสียงถูกต้องหรือไม่)

4. จากนั้นแบ่งกลุ่มย่อยประมาณ 4-5 คน และสุดท้ายให้นักเรียนแบ่งเป็นคู่ โดยให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งออกเสียงคำคู่ แล้วให้นักเรียนอีกกลุ่มบอกว่าคำคู่ออกเสียงนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสลับบทบาทกัน (ให้ครูสังเกตการออกเสียงของนักเรียนด้วยว่านักเรียนออกเสียงถูกต้องหรือไม่)

5. ให้นักเรียนดูภาพแล้วออกเสียง Sue กับ zoo และ bus กับ buzz คำละ 3 ครั้ง

4.3.2 ทังทวิสเตอร์

- ให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำศัพท์จากเจ้าของภาษาและฝึกออกเสียงตามซ้ำๆ

หลายรอบ

Sue	sees	six	seven	seas
this	grass	horse	boss	bus
zero	zebras	zoo	zigzag	zone
always	herds			

2. ครูอธิบายเพิ่มเติมว่าการออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่เติม s ทำตามหลังสระ s จะออกเสียงเป็นเสียง /z/ เช่น sees, seas, zebras และ s ที่เติมท้ายคำตามหลังพยัญชนะที่มีลักษณะการออกเสียงที่เส้นเสียงสั้น s จะออกเสียงเป็นเสียง /s/ เช่น herds

3. แจก Tongue Twister ให้นักเรียนแต่ละคนแล้วให้นักเรียนฟังการออกเสียงของเจ้าของภาษาและฝึกออกเสียงตามซ้ำๆ หลายรอบ

Sue always sees zero zebras at this zoo.

Six zebras zigzag to eat grass with the horse herds
near the boss's bus at the seven seas zone.

4. ครูถามนักเรียนว่าแต่ละคำออกเสียงอย่างไร แล้วจึงอธิบายลักษณะการออกเสียงในแต่ละคำที่มีเสียง /s/ หรือเสียง /z/ โดยให้นักเรียนสังเกตอักษรสีแดงคือเสียง /s/ เส้นเสียงไม่สั้น อักษรสีเขียวคือเสียง /z/ เส้นเสียงสั้น

5. ให้นักเรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องก่อน แล้วแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม จากนั้นแบ่งกลุ่มย่อยประมาณ 4-5 คน แบ่งเป็นคู่ และสุดท้ายให้นักเรียนแต่ละคนฝึกการออกเสียง Tongue Twister ด้วยตนเอง และครูคอยสังเกตการออกเสียงของนักเรียนและคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อพบความบกพร่อง

6. ให้นักเรียนแข่งขันกันออกเสียง Tongue Twister คนที่ออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง และเร็วที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

4.4 ชั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์และสรุป วิธีการออกเสียง ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียง /s/ กับหน่วยเสียง /z/

SUE

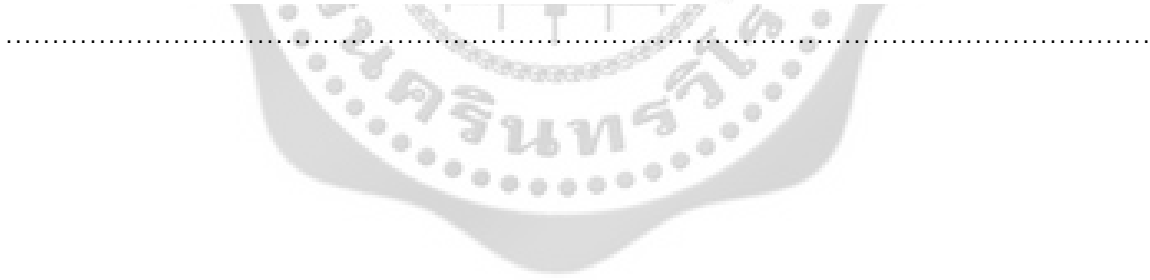
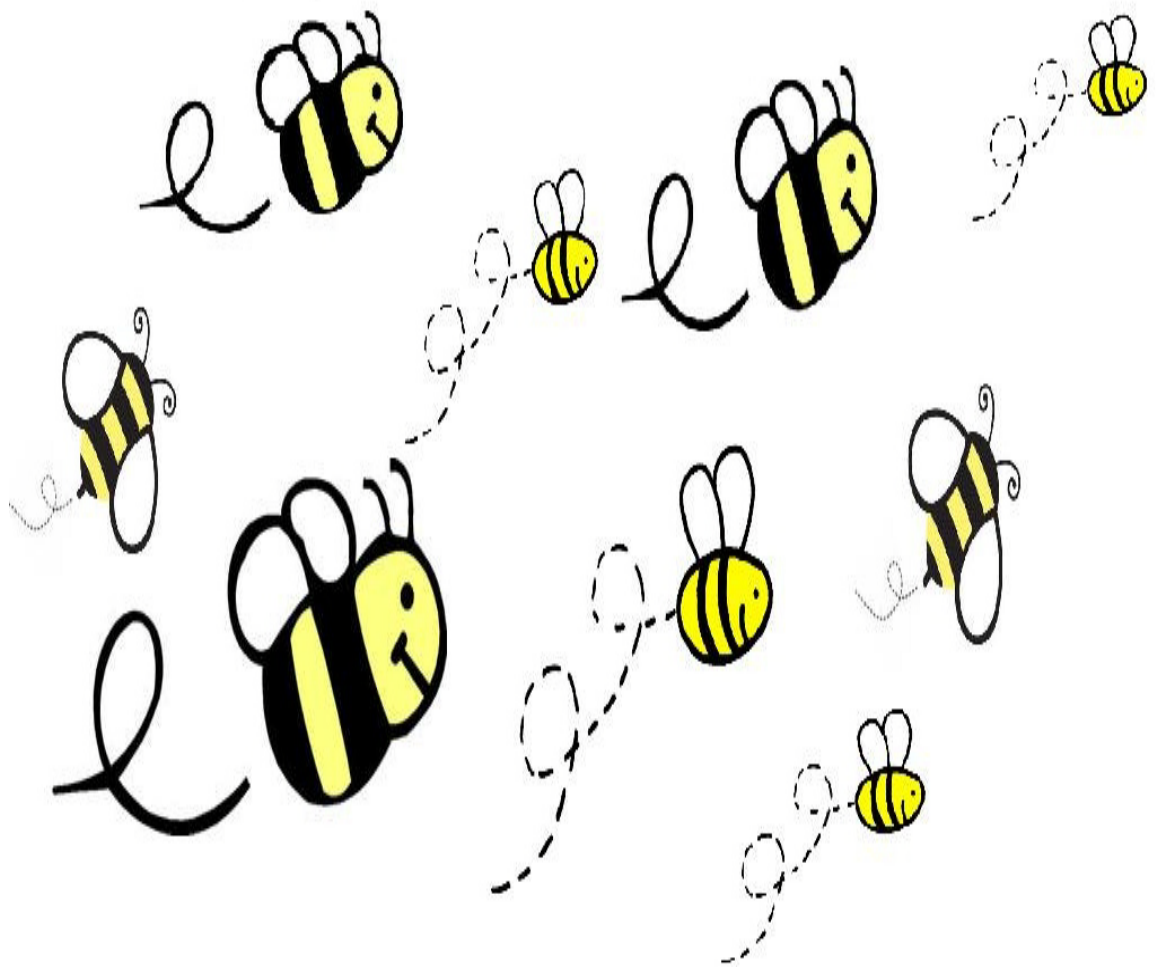
For Comping Use Only. (c) WWW.123RF.COM

ZOO

sunlongbus.en.made-in-china.com

BUS

BUZZ

Tongue Twister

Sue always sees zero zebras at this zoo.

Six zebras zigzag to eat grass
with the horse herds

near the boss's bus at the seven seas zone.

● z เส้นเสียงสั้น ● s เส้นเสียงไม่สั้น

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4
เรื่อง การสอนหน่วยเสียง /ʃ, tʃ/

1. สาระสำคัญ

การฝึกออกเสียงหน่วยเสียง /ʃ/ กับ /tʃ/ ตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนออกเสียงหน่วยเสียง /ʃ/ กับ /tʃ/ ได้ถูกต้อง

3. เนื้อหา

หน่วยเสียง /ʃ/ ใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปใกล้เพดานแข็ง แล้วพ่นลมออกมาโดยให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ออกมา ขณะออกเสียงต้องห่อปากให้ริมฝีปากบนเซิดขึ้นและลิ้นส่วนหน้ายกสูงขึ้น เส้นเสียงไม่สั่น

หน่วยเสียง /tʃ/ ใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปแตะกับส่วนหลังของปุ่มเหงือก ริมฝีปากห่อลมและยื่นออกไปข้างหน้าเล็กน้อย เมื่อปล่อยปลายลิ้นจากปุ่มเหงือก กระแสลมที่ถูกกักไว้จะถูกละปล่อยออกมาอย่างซ่าๆ เส้นไม่เสียงสั่น

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม

1. ให้นักเรียนดูภาพ ship ครูชี้รูปแล้วครูถามนักเรียนว่า What is it? ให้นักเรียนตอบ It is a และให้นักเรียนดูภาพ chip แล้วครูถามนักเรียนว่า What is this? ให้นักเรียนตอบ This is แล้วให้นักเรียนออกเสียง ship - chip

2. ให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาออกเสียงคำว่า ship - chip แล้วให้นักเรียนบอกว่าได้ยินเจ้าของภาษาออกเสียงคำใด เสียงของคำที่ได้ยินนั้นเหมือนกันหรือต่างกัน

3. ให้นักเรียนดูภาพ wash แล้วครูถามนักเรียนว่า What do they do? ให้นักเรียนตอบ Theytheir hands. และให้นักเรียนดูภาพ watch แล้วครูถามนักเรียนว่า What do they do? ให้นักเรียนตอบ They T.V. แล้วให้นักเรียนออกเสียง wash - watch

4. ให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาออกเสียงคำว่า wash - watch แล้วให้นักเรียนบอกว่าได้ยินเจ้าของภาษาออกเสียงคำใด เสียงของคำที่ได้ยินนั้นเหมือนกันหรือต่างกัน

4.2 ขั้นนำเสนอหลักการทางสรีรศาสตร์

1. เปิดแผ่น CD-ROM การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก /ʃ/ ของปรารมภรัตน์ โชติกเสถียร (2552) มาให้นักเรียนดูเพื่อให้นักเรียนได้เห็นรูปปาก ฐานกรณ์ ตำแหน่งของลิ้นและ กระแสลม ในขณะที่เปล่งเสียง และบอกนักเรียนว่าเสียง /ʃ/ จะปรากฏในคำภาษาอังกฤษที่มีตัวอักษร sh เช่น คำว่า she, show, fish, wash เป็นต้น
2. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /ʃ/ ยาวๆ แล้วให้นักเรียนสังเกตการออกเสียง
3. ครูอธิบายการออกเสียง /ʃ/ ว่าเป็นการออกเสียงโดยใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปใกล้เพดานแข็ง แล้วพ่นลมออกมาโดยให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ออกมา ขณะออกเสียงต้องห่อปากให้ริมฝีปากบนเขิดขึ้นและลิ้นส่วนหน้ายกสูงขึ้น หน่วยเสียง /ʃ/ เป็นหน่วยเสียงที่มีฐานกรณ์หลังปุ่มเหงือก มีลักษณะการออกเสียงคล้ายกับการทำเสียง “ซูว์” แล้วเอานิ้วชี้ปิดที่ปากในลักษณะตั้งขึ้นที่หมายความว่า ถึงการให้เจียบ โดยให้นักเรียนดูฐานกรณ์ที่เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียงประกอบการอธิบาย
4. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /ʃ/ ตาม CD-ROM ในขณะที่นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียนดูรูปปาก ตำแหน่งลิ้นของตนในกระจกเงา ให้ฝึกออกเสียง /ʃ/ ประมาณ 4-5 ครั้ง
5. เปิดแผ่น CD-ROM การออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรก /tʃ/ ของปรารมภรัตน์ โชติกเสถียร (2552) มาให้นักเรียนดูเพื่อให้นักเรียนได้เห็นรูปปาก ฐานกรณ์ ตำแหน่งของลิ้น และ กระแสลม ในขณะที่เปล่งเสียง
6. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /tʃ/ ยาวๆ แล้วให้นักเรียนสังเกตการออกเสียง
7. ครูอธิบายการออกเสียง /tʃ/ ว่าเป็นการออกเสียงโดยใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปแตะกับ ส่วนหลังของปุ่มเหงือก ริมฝีปากห่อกลมและยื่นออกไปข้างหน้าเล็กน้อย เมื่อปล่อยปลายลิ้นจากปุ่มเหงือก กระแสลมที่ถูกกักไว้จะถูกปล่อยออกมาอย่างซ่าๆ เส้นไม่เสียงสั้น โดยให้นักเรียนดูฐานกรณ์ที่เป็นภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียงประกอบการอธิบาย
8. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /tʃ/ ตาม CD-ROM ในขณะที่นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียนดูรูปปาก ตำแหน่งลิ้นของตนในกระจกเงา ให้ฝึกออกเสียง /tʃ/ ประมาณ 4-5 ครั้ง
9. ครูให้นักเรียนฟังการออกเสียง /ʃ/ กับเสียง /tʃ/ พร้อมกับอธิบายว่าเสียง /ʃ/ กับเสียง /tʃ/ เป็นการออกเสียงที่หน่วยเสียง /ʃ/ ใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปใกล้เพดานแข็ง แล้วพ่นลมออกมาโดยให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ออกมา ขณะออกเสียงต้องห่อปากให้ริมฝีปากบนเขิดขึ้นและลิ้นส่วนหน้ายกสูงขึ้น หน่วยเสียง /tʃ/ ใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปแตะกับส่วนหลังของปุ่มเหงือก ริมฝีปากห่อกลมและยื่นออกไปข้างหน้าเล็กน้อย เมื่อปล่อยปลายลิ้นจากปุ่มเหงือก กระแสลมที่ถูกกักไว้จะถูกปล่อยออกมาอย่างซ่าๆ เส้นไม่เสียงสั้น

10. ให้นักเรียนฝึกออกเสียง /ʃ/ กับเสียง /tʃ/ ในขณะที่นักเรียนฝึกออกเสียงให้นักเรียนดูรูปปาก ตำแหน่งลิ้นของตนในกระจกเงา ใช้ฝ่ามือแตะที่ลูกกระเดือก ให้ฝึกออกเสียง /ʃ/ กับเสียง /tʃ/ ประมาณ 4-5 ครั้ง และจับคู่ฝึกออกเสียงกับเพื่อนอีกประมาณ 4-5 ครั้ง

4.3 ฝึกออกเสียง

4.3.1 คู่เทียบเสียง

1. ให้นักเรียนดูบัตรคำ ship กับ chip ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นให้นักเรียนฟังการออกเสียงคู่เทียบเสียง ship - chip 3 ครั้ง และให้นักเรียนดูบัตรคำ wash ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม และนักเรียนดูบัตรคำ watch ที่มีรูปภาพประกอบ ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา 3 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม จากนั้นให้นักเรียนฟังการออกเสียงคู่เทียบเสียง wash - watch 3 ครั้ง

2. ให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำศัพท์เป็นคู่ แล้วให้นักเรียนบอกว่าคำคู่ที่ออกเสียงนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด ดังนี้

chip - ship	chip - chip	ship - chip	ship - ship
chip - chip	chip - ship	ship - ship	ship - chip
watch - wash	wash - wash	watch - watch	wash - watch
wash - wash	watch - wash	wash - watch	watch - watch

3. ให้นักเรียนฝึกฟังและออกเสียงคู่เทียบเสียงโดยให้ฝึกทั้งห้องก่อน แล้วแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มที่ 1 ออกเสียงคำศัพท์เป็นคู่ แล้วให้นักเรียนกลุ่มที่ 2 ฟังแล้วบอกว่าคำคู่ที่ได้ยินนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนกลุ่มที่ 2 ตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด จากนั้นให้นักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 สลับบทบาทกัน (ให้ครูสังเกตการออกเสียงของนักเรียนด้วยว่านักเรียนออกเสียงถูกต้องหรือไม่)

4. จากนั้นแบ่งกลุ่มย่อยประมาณ 4-5 คน และสุดท้ายให้นักเรียนแบ่งเป็นคู่ โดยให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งออกเสียงคำคู่ แล้วให้นักเรียนอีกกลุ่มบอกว่าคำคู่ออกเสียงนั้น same หรือ different ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบถูก ครูจะยกป้ายเครื่องหมายถูก แต่ถ้านักเรียนกลุ่มที่ฟังตอบผิด ครูจะยกป้ายเครื่องหมายผิด จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสลับบทบาทกัน (ให้ครูสังเกตการออกเสียงของนักเรียนด้วยว่านักเรียนออกเสียงถูกต้องหรือไม่)

ครั้ง

5. ให้นักเรียนดูภาพแล้วออกเสียง ship กับ chip และ wash กับ watch คำละ 3

4.3.2 ทังทวิสเตอร์

1. ให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำศัพท์จากเจ้าของภาษาและฝึกออกเสียงตามซ้ำๆ

หลายรอบ

she	should	show	shop
fish	dish	wish	wash
choose	chop	cheap	chin
watch	lunch	peach	beach

2. แจก Tongue Twister ให้นักเรียนแต่ละคนแล้วให้นักเรียนฟังการออกเสียงของเจ้าของภาษาและฝึกออกเสียงตามซ้ำๆ หลายรอบ

She should watch and wash the lunch dish before we wish to show

how to choose and chop the cheap chin foolish fish in the peach beach shop.

3. ครูถามนักเรียนว่าแต่ละคำออกเสียงอย่างไร แล้วจึงอธิบายลักษณะการออกเสียงในแต่ละคำที่มีเสียง /ʃ/ หรือเสียง /tʃ/ โดยให้นักเรียนสังเกตอักษรสีแดงคือเสียง /ʃ/ ใช้ปลายลิ้นยกขึ้นไปใกล้เพดานแข็ง แล้วพ่นลมออกมาโดยให้เสียดแทรกผ่านช่องแคบๆ ออกมา ขณะออกเสียงต้องห่อปากให้ริมฝีปากบนเขิดขึ้นและลิ้นส่วนหน้ายกสูงขึ้น อักษรสีเขียวคือเสียง /tʃ/ ปลายลิ้นยกขึ้นไปแตะกับส่วนหลังของปุ่มเหงือก ริมฝีปากห่อกลมและยื่นออกไปข้างหน้าเล็กน้อย

4. ให้นักเรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้องก่อน แล้วแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม จากนั้นแบ่งกลุ่มย่อยประมาณ 4-5 คน แบ่งเป็นคู่ และสุดท้ายให้นักเรียนแต่ละคนฝึกการออกเสียง Tongue Twister ด้วยตนเอง และครูคอยสังเกตการออกเสียงของนักเรียนและคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อพบความบกพร่อง

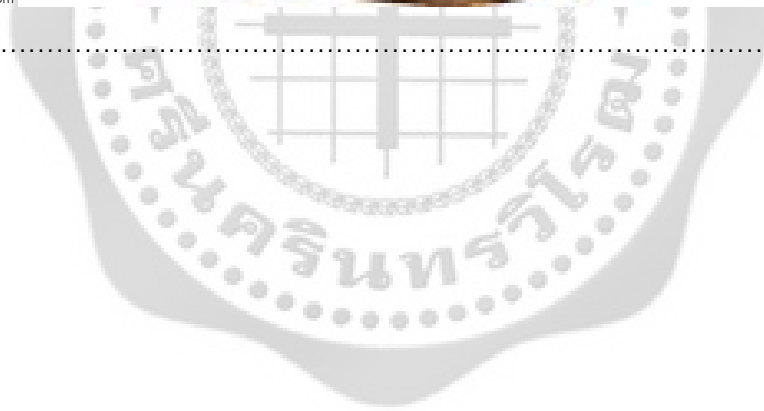
5. ให้นักเรียนแข่งขันกันออกเสียง Tongue Twister คนที่ออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง และเร็วที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

4.4 ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์และสรุป วิธีการออกเสียง ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียง /ʃ/ กับหน่วยเสียง /tʃ/

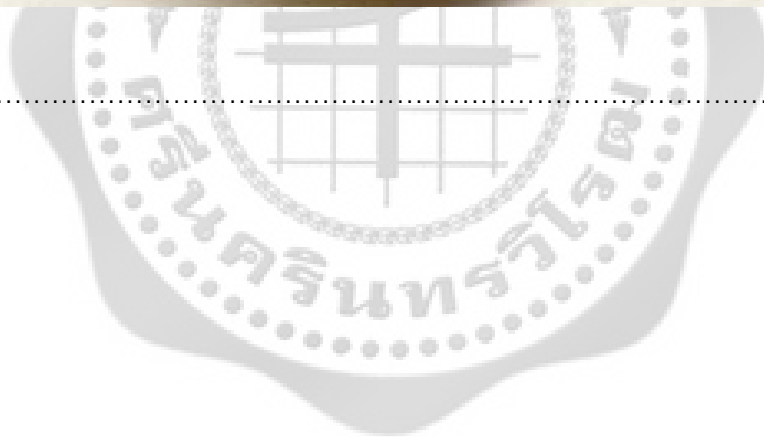
chew-the-fat.com

SHIP

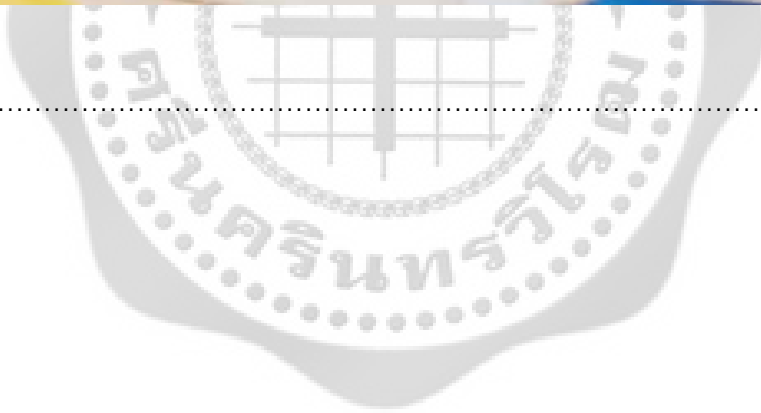
somethingawful.com

CHIP

nibroadband.com

WASH

beforeourtime.com

WATCH

Tongue Twister

She should watch and wash the lunch dish
before we wish to show
how to choose and chop the cheap chin
foolish fish in the peach beach shop.

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ
- แบบบันทึกผลการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ

คำสั่ง ให้นักเรียนออกเสียงคำต่อไปนี้โดยเน้นออกเสียงพยัญชนะต้นคำทำคำที่ขีดเส้นใต้ให้ถูกต้อง

ข้อที่	คำศัพท์
1	fun
2	chef
3	v <u>ase</u>
4	w <u>ave</u>
5	<u>th</u> anks
6	to <u>oth</u>
7	<u>s</u> ay
8	ye <u>s</u>
9	zoo <u>m</u>
10	the <u>s</u> e
11	sh <u>ar</u> k
12	pu <u>s</u> h

แบบบันทึกผลการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษ

ชื่อ.....เลขที่.....

ข้อที่	ข้อความ	ออกเสียง ถูกต้อง	ออกเสียง ไม่ถูกต้อง	หมายเหตุ
1	fun			
2	chef			
3	vase			
4	wave			
5	thanks			
6	tooth			
7	say			
8	yes			
9	zoom			
10	these			
11	shark			
12	push			
รวมคะแนน				

เกณฑ์การให้คะแนน

- ออกเสียงถูกต้องให้ 1 คะแนน
- ออกเสียงไม่ถูกต้องให้ 0 คะแนน

ในกรณีที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้อง ให้ผู้ประเมินระบุในช่องหมายเหตุว่านักเรียนออกเสียงเป็นเสียงใดหรือไม่ออกเสียง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล นางสาวอรุณรัศมี แก้วลอย
วันเดือนปีเกิด 12 พฤศจิกายน 2525
สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน 18 หมู่ 2 บ้านหายโศก ตำบลหายโศก อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2537 ประถมศึกษาปีที่ 6
จากโรงเรียนชุมชนบ้านหายโศก อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์

พ.ศ. 2540 มัธยมศึกษาปีที่ 3
จากโรงเรียนจุฬารัตนราชวิทยาลัย บุรีรัมย์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

พ.ศ. 2543 มัธยมศึกษาปีที่ 6
จากโรงเรียนจุฬารัตนราชวิทยาลัย บุรีรัมย์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

พ.ศ. 2549 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทสื่อสารมวลชน
จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2555 การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) ภาษาศาสตร์การศึกษา
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา
กรุงเทพมหานคร